

Conducerea slujitoare

- John C. Maxwell** **Chemarea la echipare:
răspunsul la dezvoltarea lucrării 1**
Slujirea membrilor bisericii oferă o oportunitate nu numai pentru a ușura sarcina păstorului ci și de-a arăta celorlalți binecuvântarea de a fi implicat în lucrare.
- Howard Young** **Redescoperirea conducerii slujitoare .. 2**
Conducerea slujitoare și lipsită de egoism refuză să se bazeze pe puterea inerentă a unei poziții și caută să-i împuternicească pe alții și să-i trimită în lucrare.
- George O. Wood** **Validitatea istorică a Învierii
lui Isus Hristos dintre cei morți. 8**
Crezi în Învierea lui Isus Hristos? Știi să răspunzi documentat celor care pun la îndoială această realitate istorică?
- Gary R. Allen** **Lucrătorul în calitate de
lider-ucenic pentru toată viața. 16**
„Comparativ, Biblia vorbește puțin despre conducere, dar se ocupă foarte mult de ucenicie. Isus nu i-a invitat pe Petru, Andrei, Iacov și Ioan să devină lideri imediat, ci El a spus: «Veniți după Mine».»

De asemenea, înăuntru . . .

- Nancie Carmichael** **Vederea gloriei –
Conducerea eficientă,
sub ungera Duhului Sfânt 24**
- Stanley M. Horton** **Fiii lui Isahar 26**

Capitolul 19 din 1 Împărați ni-l prezintă pe Ilie, unul dintre cei mai dinamici slujitori ai lui Dumnezeu, în câteva ipostaze succesive, ipostaze comune nouă, slujitorilor de astăzi.

După ce a reperat glorioasa victorie împotriva prorocilor lui Baal (1 Împărați 8:16-40) îl găsim pe acest mare om al lui Dumnezeu într-o postură inedită, și anume, în pustie, flămând, singur și dorindu-și moartea (v. 4). Acela a fost locul unde Dumnezeu i-a vorbit pentru întâia dată. Acum mesajul Domnului a fost unul simplu și direct: „Scoală-te și mănâncă”. În mod sigur acest mesaj a fost unul încurajator, cu atât mai mult cu cât Domnul nu numai că i-a poruncit, dar i-a și pus în traistă!

Cu puterea pe care a primit-o, Ilie a mers până la Muntele Horeb, unde s-a adăpostit într-o peșteră. Tradiția ebraică susține că acel loc a fost tocmai crăpătura stâncii din care, altădată, Moise văzuse slava lui Dumnezeu.

Acesta este locul unde Domnul i-a vorbit a doua oară, însă de data aceasta i-a pus o întrebare: „Ce faci tu aici, Ilie?” (v. 9). Răspunsul lui Ilie a fost unul evaziv, toate verbele folosite fiind la timpul trecut. Mesajul lui Dumnezeu pentru Ilie, cel din peșteră, a fost: „Ieși și stai pe munte înaintea Domnului” (v. 11).

Acolo, pe munte, Dumnezeu i-a vorbit a treia oară, adresându-i aceeași întrebare adâncă: „Ce faci tu aici, Ilie?” Apoi Domnul i-a poruncit: „Du-te, întoarce-te pe drumul tău prin pustie. . .” și această poruncă a Domnului a fost urmată de sarcini de cea mai înaltă responsabilitate: schimbarea împărățiilor în Israel și Siria și numirea lui Elisei „ca proroc în locul tău”.

Ca slujitori ai lui Dumnezeu, ne găsim fiecare, într-un fel sau altul, în una din aceste ipostaze. Nimic nu este mai încurajator decât să descoperim că în mijlocul pustiei nu suntem singuri, că Dumnezeu Se interesează de noi și ne încurajează să mergem înainte. Poate uneori nimerim în postura confortabilă a tradiției și a amintirilor frumoase, unde Domnul trebuie să ne spună: „Ieși!”. Alteori ne găsim pe munte, unde așteptăm călăuzirea divină pentru a înțelege care este drumul nostru prin pustie, care este lucrarea pe care trebuie să o facem.

Oriunde te-ar găsi acest număr de revistă, stimate coleg slujitor, mă rog să fii încurajat și mângâiat prin cuvintele fraților noștri, inspi-rate de Domnul.

Pastor Ioan Bogdan

RESURSE SPIRITUALE

Revistă publicată trimestrial de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL

Str. Ady Endre, nr. 33, 410002 Oradea, România

Tel. (0259) 236264, (0744) 624236, Fax (0259) 447180

E-mail: liferom@rdslink.ro, Web site: www.liferomania.ro

Colectivul de redacție

Redactor șef: *Bill L. Williams*

Coordonator: *Ioan Bogdan*

Traducător: *Laurențiu Pășcuți*

Tehnoredactor: *Ionel Socaciu*

ISSN 1454 – 1750

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din ENRICHMENT—un jurnal pentru lucrătorii creștini publicat de organizația Assemblies of God, SUA.

IMPORTANT: Având în vedere că unii cititori ai revistei ne-au solicitat numere suplimentare, anunțăm pe această cale că pentru continuarea publicării revistei contribuțiile dumneavoastră sunt binevenite. Cheltuielile pentru o revistă sunt de 20.000 lei și această sumă poate fi depusă de cei care doresc în contul nr. 874.1/ROL al lui LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL, deschis la BCR Oradea.

Chemarea la echipare: Răspunsul la dezvoltarea lucrării

DE JOHN C. MAXWELL

Când lucrătorii decid să fie lideri trec un prag important. Eu am trecut acest prag când m-am mutat din prima mea biserică din Hillham, Indiana în Biserica Faith Memorial din Lancaster, Ohio. În timp ce am fost în Hillham, biserică a crescut constant. Am fost șocat să aud că doar la câteva luni de la plecarea mea, numărul celor care frecventau biserică s-a redus la jumătate față de numărul celor care au participat la serviciul divin din ultima duminică în care am slujit acolo. Scăderea numărului nu s-a produs pentru că eu fusem un pastor extraordinar. După plecarea mea s-a întâmplat așa pentru că nu am acționat ca lider. În timp ce am fost pastor, nu am format pe nimeni în acea biserică și, de aceea, nu s-a găsit nimeni să continue lucrarea atunci când eu am plecat de acolo.

În biserica din Lancaster am făcut schimbări majore. Am început să mă formez ca lider și apoi am început să echipez pentru conducere anumiți oameni din acea comunitate. Primul domeniu al slujirii în care am făcut asta a fost în câștigarea de suflete.

Dumnezeu mă chemase să câștig suflete în Hillham. În timp ce am fost acolo, am învățat disciplina de a ieși în oraș, mai ales seara, și de-a le vorbi oamenilor despre credința mea. Când m-am mutat în Lancaster și am învățat că este important să-i echipez pe alții, am făcut din aceasta o prioritate. Am luat pe lângă mine oameni de încredere și i-am pregătit în vederea lucrării de

câștigare a sufletelor. În următorii șapte ani, 18 dintre noi au condus 1.600 de oameni la Hristos.

Urmând chemarea lui Dumnezeu și exemplele biblice despre conducere noi ne-am multiplicat slujirea. Nu mai eram un câștigător de suflete singuratic. Când un lucrător decide să fie lider și echipeză pe alții, el nu mai este limitat la ceea ce poate face de unul singur, prin propriile puteri. Acum valoarea lui constă în formarea și pregătirea altora.

IETRO ÎL ÎNDRUMĂ PE LIDER

Unul dintre exemplele mele favorite ale modului în care un slujitor poate deveni lider se află în viața lui Moise, prezentat în Exod 18. Moise a fost chemat de Dumnezeu să-l scoată pe poporul Israel din Egipt, dar de la început Moise a avut o atitudine de felul: „Pot să fac totul singur“. A fost nevoie de sfatul înțelept al socrului său Ietro pentru ca Moise să-și schimbe modul de-a acționa.

Înainte ca Ietro să vină să-l viziteze pe Moise, Dumnezeu făcuse niște lucruri extraordinare pentru evrei. Când a auzit despre aceste lucrări, Ietro s-a bucurat și a dat slavă lui Dumnezeu. Însă a doua zi, când a observat că Moise încearcă să facă totul singur, i-a spus ginerelui său: „Ce faci tu nu este bine. Te istovești singur, și vei istovi și poporul acesta care este cu tine; căci lucrul este mai pe sus de puterile tale și nu-l vei putea face singur (Exod 18:17-18)“. Ietro a observat problema și a știut cum îl va afecta aceasta pe Moise și pe popor. Dar, ce este mai important,

Ietro a mers mai departe și a găsit o soluție pentru problema respectivă: echiparea altora pentru a face lucrarea.

MOISE ȘI-A SCHIMBAT MODUL DE GÂNDIRE

Probabil că înainte de vizita lui Ietro, Moise a crezut că trebuie să facă totul singur. Ce ușurare trebuie să fi fost pentru el când a auzit de la socrul său că nu este așa. Ietro l-a învățat pe Moise că era bine să-i echipeză pe alții și sarcinile să fie împărțite sau delegate.

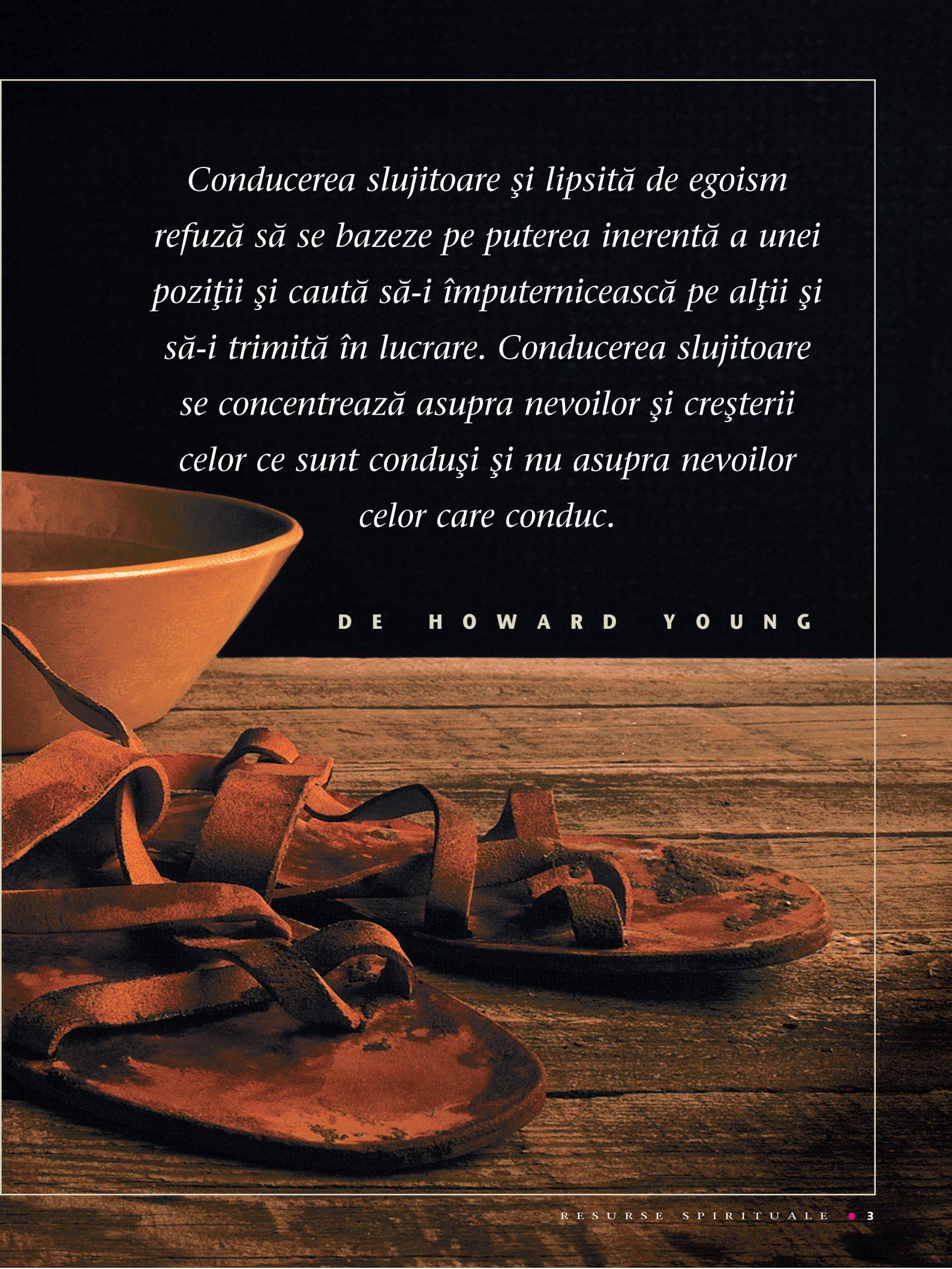
Cunoști oameni prinși în capcana concepției că trebuie să facă totul singuri? Este trist mai ales atunci când vezi pastori ce trăiesc sub această povară. Biblia nu spune: Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură – fără nici un ajutor din partea celorlalți membri din biserica voastră“. Aceasta este o idee omenească și duce la frustrare și epuizare.

Echiparea altora este un principiu biblic. În Efeseni 4:11-13, Pavel scrie: „Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci; pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători pentru *desăvârșirea sfinților [echiparea poporului lui Dumnezeu]* în vederea lucrării de slujire pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos“ (sublinierea îmi aparține).

[\[Continuare în pagina 20\]](#)

REDESCOPERIREA
CONDUCERII
SLUJITOARE

A photograph of a wooden bowl and two sandals on a wooden table. The bowl is on the left, and the sandals are in the foreground. The background is dark.

*Conducerea slujitoare și lipsită de egoism
refuză să se bazeze pe puterea inerentă a unei
poziții și caută să-i împuternicească pe alții și
să-i trimită în lucrare. Conducerea slujitoare
se concentrează asupra nevoilor și creșterii
celor ce sunt conduși și nu asupra nevoilor
celor care conduc.*

D E H O W A R D Y O U N G

Cum abordează liderul creștin responsabil conducerea? Liderii creștini contemporani au la dispoziție un amestec uluitor de tehnici și principii de conducere. Încununate de succes în medii variate de conducere, unele dintre aceste metode pot părea atractive. Liderii socotesc că de vreme ce anumite tehnici dau rezultate, atunci trebuie să sunt bune. Pragmatismul este pus la loc de cinste.

oferit un număr apreciabil de cărți care îmbrățișează conducerea slujitoare ca pe un mijloc al înnoirii instituțiilor și al creării unei societăți mai plină de compasiune și interes pentru semenii.

În calitate de model pentru conducere, conducerea slujitoare a trecut multe granițe, fiind aplicată în universități, organizații umanitare și diverse fundații. Când este aplicată liderului

PRINCIPIILE BIBLICE ALE CONDUCERII SLUJITOARE

Conceptul de conducere prin slujire își are originea în învățătura biblică referitoare la individ ca slujitor al lui Dumnezeu. Conceptul de slujitor își are originea în Vechiul Testament. Inițial cuvântul ebraic 'eved a fost folosit pentru a desemna un sclav, dar a ajuns să aibă înțelesul de slujitor credincios. Acest termen a fost

Cei care practică conducerea slujitoare descoperă bucuria copleșitoare a formării și echipării diversității care există în trupul lui Hristos.

Cei mai mulți lideri creștini cunosc principiile, valorile și metodele care au fost acceptate pe piața agitată a diverselor practici și teorii despre conducere. Totuși, noi nu trebuie să uităm că Scriptura ne oferă un model de conducere, care trebuie să fie liantul conducerii în Trupul lui Hristos. Conducerea biblică este exprimată prin ceea ce se numește *atitudinea de slujitor a liderului* – dorința de a îmbogăți și a intensifica viețile celorlați cărora li se slujește printr-o slujire lipsită de egoism. Acest model cuprinzător al conducerii biblice este exprimat printr-o smerenie autentică care slujește altora și-i conduce astfel încât să ajungă și aceștia slujitori la rândul lor.

De-a lungul ultimelor trei decenii, acest stil de a conduce exprimat prin slujirea celorlați a fost numit *conducere prin slujire*. Expresia *lider slujitor* a fost creată și popularizată pentru prima dată de către Robert K Greenleaf la începutul anilor 1970. Mulți scriitori contemporani, inspirați de viziunea lui Greenleaf, ne-au

creștin, conducerea slujitoare este caracterizată de o slujire autentică, ce face o prioritate din *îmbogățirea spirituală și creșterea celor cărora li se slujește*. Testul conducerii creștine slujitoare este sănătatea spirituală, libertatea și autonomia progresivă celor cărora li se slujește. Conducerea slujitoare își concentrează atenția și eforturile asupra nevoilor și creșterii celor conduși, nu asupra nevoilor celor care conduc.

Modelele de conducere care sunt orientate spre putere și control continuă să fie problematice pentru biserică. Această conducere orientată spre putere, interesată de poziții, afectată de protecționism, cinism și concurență poate să ducă la apariția unui mediu de slujire lipsit de încredere în care eficiența conducerii este marginalizată. Pe de altă parte, liderii înțelepți ai bisericii vor reveni mereu și mereu la învățăturile date de Isus și de alți scriitori ai Noului Testament și le vor folosi pentru a eficientiza și revigora lucrarea de conducere din biserică.

aplicat deseori celor care îndeplinesc o lucrare pentru un conducător sau pentru Dumnezeu. Împărații și prorocii au fost numiți adesea slujitori ai Domnului (2 Samuel 3:18; Isaia 20:3; Ezechiel 34:23,24).

Isaia ne prezintă imagini vii ale slujitorilor care, slujind lui Dumnezeu, au slujit altora (42:1–4; 49:1–6; 50:4–9; 52:1 până la 53:12). Contextual, slujitorii prezentați de Isaia au trei niveluri de identificare: poporul Israel, care slujește lui Dumnezeu; rămășița evlavioasă și credincioasă care a slujit lui Dumnezeu în vremuri grele; și Mesia care avea să devină slujitorul care va suferi. Aceste exemple din Isaia arată în mod clar că spiritul fundamental al slujitorului biblic întrupează înainte de toate un simțământ adânc și intens al faptului că el slujește lui Dumnezeu. Fiind mijlocitori ai legământului și aducându-i pe ceilalți în voia lui Dumnezeu, slujitorii biblici aveau o dorință arzătoare de a fi slujitori ai lui Dumnezeu slujind oamenilor din jurul lor (Isaia 52:7–11).

Cu alte cuvinte, slujitorii biblici se ancorează mai întâi în slujirea lui Dumnezeu și sunt gata să slujească altora și să-i conducă pe alții, dacă sunt chemați la aceasta.

ISUS ȘI SLUJIREA

Versetele 1 și 2 din Isaia capitolul 61 sunt o altă referință la acest subiect al slujitorului. Isus a citit aceste versete în sinagoga din Nazaret, când și-a început lucrarea Sa. Cu toate că în Luca 4:18-19, nu este folosit termenul de slujitor, aceste versete conțin idei importante care le leagă de alte pasaje referitoare la slujitori.

Misiunea lui Isus pentru cei apăsăți și cu inima zdrobită precum și suferințele Sale stabilesc o strânsă legătură între El și slujitorul descris în Isaia. Chiar dacă evreii din timpul Noului Testament aplicau lui Mesia prorociile lui Isaia referitoare la slujitorul sau robul Domnului, ei s-au ferit să-I atribuie Acestea și suferințele Lui. Isus a creat un nou

conducerea în Biserica pe care a promis că o va zidi. După o ceartă între ucenicii Săi cu privire la cine va avea întâietatea în Împărăția lui Dumnezeu, Isus, printr-o învățătură revoluționară, răstoarnă cu susul în jos concepțiile, principiile și valorile obișnuite despre conducere. Ajungând la Capernaum Isus i-a întrebat: „Despre ce vorbeți unul cu altul pe drum?”. Apoi S-a așezat jos, i-a chemat la El pe cei doisprezece și le-a spus: „Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toți și slujitorul tuturor” (Marcu 9:33-35).

Termenul de *slujitor* (*diakonos*) folosit de Isus a fost înțeles corect de către ucenicii Săi. Ei știau că acest cuvânt desemna persoana ce face un serviciu în folosul altora. Acest termen implica și ideea unui devotament adânc. Influențați de convențiile acelor zile, ucenicii au fost probabil contrariați la auzul acestei lecții cruciale despre felul cum se urcă pe scara conducerii. Ceilalți slujesc lideri-

înseamnă a sluji la nivelul cel mai de jos.

Concepția lui Isus despre lider ca slujitor, străbate două milenii și are impact asupra bisericii secolului al 21-lea. Conceptul lui Isus de lider-slujitor, contestă în mod deschis conceptele moderne de putere, autoritate și control ca fiind expresiile cele mai înalte ale conducerii eficiente. Concepția Lui despre lider ca slujitor conturează un model de conducere care implică multă smerenie, renunțarea la agenda personală și punerea celorlalți pe primul loc.

Noul Testament arată clar că învățătura lui Isus despre slujire a fost aplicată de ucenici. Cartea Faptele Apostolilor ne prezintă o biserică responsabilă în care liderii și cei care îi urmau au practicat unii față de alții o slujire reciprocă și activă (Fapte 2:42-47; 4:32-37). Conducerea din Biserica Primară a ales să urmeze modelul lui Isus. O adâncă umilință, un sentiment al slujirii jertfitoare a celorlalți și faptul că au fost gata

Conducerea orientată spre putere, interesată de poziții, afectată de protecționism, cinism și concurență poate să ducă la apariția unui mediu de slujire lipsit de încredere în care eficiența conducerii este marginalizată.

mod de gândire despre slujire și conducere spirituală atunci când S-a asociat pe Sine cu lucrarea restauratoare a Slujitorului care suferă și care a slujit cu un mare sacrificiu și cu o moarte rușinoasă (Isaia 53:1-9).

Ceea ce a înțeles Isus despre misiunea Sa a fost foarte clar articulat ca o atitudine pentru

lor, s-au gândit ei logic, dar Isus a răsturnat acest concept cu susul în jos. Adevărații lideri sunt dedicați slujirii care se concentrează asupra nevoilor, creșterii personale și fericirii celorlalți. Cu timpul, ucenicii aveau să înțeleagă că în Împărăția lui Dumnezeu conducerea nu are de-a face cu urcarea pe treptele unei ierarhii, ci

să sufere necazuri și greutăți au fost caracteristicile acestor lideri în timp ce căutau să imite smerenia și atitudinea de slujitor ale lui Hristos (Filipeni 2:4-16; 1 Petru 2:21-25). Atitudinile și comportamentul liderilor din Noul Testament le-au permis acestora să-i conducă pe ceilalți prin exemplul personal și prin învățătură (1

A CONDUCE ÎNSEAMNĂ MAI MULT DECÂT . . .

Oare de ce așa de mulți oameni din societatea de azi au un singur scop în viață, acela de a urca pe scara pozițiilor și de-a ajunge în vârf? Unii procedează astfel deoarece cred că ajungând în vârf au câștigat jocul. Alții vor să conducă o companie pentru că se consideră mai buni decât liderii actuali. Dar există un grup de oameni uimitor de mare care doresc cu orice preț să ajungă în vârf deoarece vor să obțină puterea și libertatea despre care cred că vin o dată cu funcția de conducere. În mod ironic, marii lideri – acei care au ajuns în vârf și și-au câștigat dreptul de a rămâne acolo – au înțeles că a conduce înseamnă mai mult decât a deține puterea sau a te distra. De fapt, a conduce eficient înseamnă deseori ceva foarte diferit.

1. A CONDUCE ÎNSEAMNĂ MAI MULT SACRIFICIU, NU MAI MULTĂ PUTERE.

Oamenii obișnuiți cred că puterea este recompensa care îi așteaptă în vârful scării sociale – puterea de a-și alege responsabilitățile, mult timp liber, salarii enorme și multe altele. Dar conducerea nu este definită de câștig suplimentar și satisfacții; esența conducerii este sacrificiul.

Chiar de la începutul carierei de lider este ușor de văzut că sacrificiul e necesar. Dar oamenii care au avut succes au renunțat la multe lucruri pentru a dobândi oportunități potențiale.

Totuși, sacrificiul nu se întâlnește doar la începutul unei cariere. Acesta este o constantă a conducerii; ca să urci trebuie să renunți. Ce anume va trebui să sacrifici se pot schimba, dar principiul nu. La începutul carierei de lider, unii probabil trebuie să renunțe la salariu și alte beneficii. La mijlocul carierei, sacrificiul ar putea însemna să lucrezi pentru liderii mai slabi. Mai târziu, sacrificiile pot lua alte forme.

2. A CONDUCE ÎNSEAMNĂ A AVEA MAI MULTE LIMITE, NU MAI MULTE POSIBILITĂȚI.

Când un lider ajunge sus într-o organizație, numărul alegerilor și oportunităților sale se micșorează. Ca persoană are luxul de a profita de fiecare posibilitate care îl atrage. Ca lider, va trebui să devină un specialist a cărui cale este îngustă. El va renunța continuu la oportunități mici în favoarea unei oportunități unice și extraordinare. Timpul lui devine mai prețios. Din necesitate, viața lui să devină mai bine organizată. Renunță la dreptul său față de multe alegeri pe care le-ar fi putut face dacă nu ar fi devenit lider.

3. A CONDUCE ÎNSEAMNĂ MAI MULTĂ RESPONSABILITATE, NU MAI MULTĂ LIBERTATE.

Când cineva începe să conducă, el devine imediat model pentru toți cei ce îl urmează. Dacă dorește să conducă în modul cel mai eficient posibil, va trebui să renunțe la orice obiceiuri și practici negative, pe care cei ce-l urmează le-ar putea imita. În definitiv, oamenii fac ce văd.

4. A CONDUCE ÎNSEAMNĂ MAI MULT RISC, NU MAI MULT RESPECT.

Când liderii ajung pe poziții mai înalte, pe lângă părerile lor, ei renunță și la alte lucruri pentru a continua să conducă. Uneori întâmpină opoziție sau sunt ridiculizați pentru viziunea lor inovatoare. Cu cât un lider este mai mare, cu atât trebuie să renunțe tot mai des. Primul domeniu în care un lider plătește un mare preț este în viața personală. Gândiți-vă la Martin Luther King, Jr. În timpul ce a urcat pe scara conducerii în cadrul mișcării pentru drepturi civile, King a fost arestat și aruncat de mai multe ori în închisoare. A fost lovit cu pietre, înjunghiat, bătut, i-a fost distrusă casa, iar în final a jertfit tot ce-a avut, chiar propria viață.

5. A CONDUCE ÎNSEAMNĂ MAI MULTĂ OPOZIȚIE DECÂT ÎNTELEGERE, ACCEPTARE.

O concepție greșită foarte răspândită despre marii lideri este că toată lumea îi iubește și este de acord cu ei. Dar de cele mai multe ori nu este așa. Peggy Noonan, autoare și fostă scriitoare de discursuri prezidențiale, a scris despre o lideră extraordinară, care nu a încercat să conducă căutând acordul celor din jur. În numărul din 17 septembrie 1997 al revistei *Time*, Noonan a scris despre vremea când a observat-o pe această femeie cu ocazia sărbătorii National Prayer Breakfast din 1994. Citează: „[Această lideră] a vorbit despre Dumnezeu, despre dragoste, despre familii. Spunea că trebuie să ne iubim unii pe alții și să ne purtăm de grijă unii altora. Toată lumea și-a exprimat aprobarea față de aceste cuvinte.

Dar, continuându-și discursul, femeia a devenit mai concretă. A vorbit despre părinți nefericiți care locuiesc în aziluri și care «suferă pentru că sunt uitați». A întrebat: «Suntem dispuși să renunțăm la alte lucruri – chiar dacă ne doare – ca să fim cu familiile noastre, sau ne punem propriile interese pe primul loc?»

Deja cei ce o ascultau au început să se miște în fotoliile lor. Ea a continuat: «Cred că astăzi cel mai mare dușman al păcii este avortul», și le-a spus de ce este așa, în termeni lipsiți de orice compromis. Timp de 1,3 secunde s-a făcut o liniște de mormânt apoi în sală au izbucnit aplauzele. Dar nu toată lumea a aplaudat; președintele și prima doamnă, vice-președintele și d-na Gore arătau ca niște statui de ceară de la muzeul Madame Tussaud – nu-și mișcau nici un mușchi. Dar vorbitoarea nu s-a oprit. Când a terminat, în sală aproape că nu rămăsese nici o persoană pe care să n-o fi ofensat spusele ei”.

Numele acestei lidere este Maica Tereza. Mulți o consideră o slujitoare drăguță și dedicată. Asta a și fost. Însă a fost și o lideră de prima clasă. O femeie scundă, născută în 1910 într-un orașel din Albania, a cărei viață a avut un impact uriaș.” Adevărul pe care îl descoperă oamenii de succes devine și mai clar când aceștia devin lideri. Nu există succes fără sacrificiu. Cu cât poziția de conducere la care vrea să ajungă cineva este mai înaltă cu atât sacrificiul va fi mai mare. Conducerea înseamnă cu adevărat mai mult decât funcții și zonă plină de confort. Ca să urci trebuie să știi să renunți. Această este adevărata natură a conducerii.

John C. Maxwell, D. Min., este fondatorul organizațiilor INJOY, Inc. și EQUIP, Atlanta, Georgia. Acest articol a fost adaptat și folosit cu permisiune din e-newsletter-ul "Leadership Wired" al lui John C. Maxwell, disponibil (în limba engleză) la www.INJOY.com.

Petru 5:1–4). Fiind ei înșiși slujitori, liderii au înțeles importanța formării altora, în vederea slujirii în Trupul lui Hristos cu darurile și slujbele lor (Efeseni 4:11–13, 1 Petru 4:8–11).

UN MODEL PENTRU LIDERII SLUJITORI CONTEMPORANI

Modul de viață al liderului slujitor

În primul rând, liderul slujitor slujește. În termeni practici, el pune un mare accent pe fapte. Învățarea și conducerea altora doar trasând principii nu sunt niciodată suficiente. Liderul slujitor este disponibil, gata să slujească de îndată ce se ivește o ocazie. Conducerea slujitoare este o artă practică și aplicată, care își găsește expresia creatoare în diversele situații de viață ale celorlalți. În consecință, conducerea slujitoare creează și implementează lucrări care răspund nevoilor adânci și semnificative ale societății.

Conducerea slujitoare a fost personificată de către un pastor care a căutat o cale unică de a se reface în urma unui infarct pe care îl suferise. Unul dintre aspectele refacerii sale fizice consta în plimbări regulate. Dorind să slujească altora în timpul acestor plimbări zilnice, el a combinat rugăciunea cu strângerea diferitelor ambalaje aruncate pe străzile micului oraș în care locuia. Prin această atitudine de slujitor el a binecuvântat pe Dumnezeu și pe alții, cu rugăciunile sale; a fost binecuvântat atât orașul, cât și el însuși – toți în același timp. Mai simplu spus, conducerea slujitoare este înnoabilă de dispoziția de a sluji în mod real, într-o manieră care Îi este plăcută lui Dumnezeu.

Atitudinile liderului slujitor

Deseori pozițiile de conducere conferă liderului slujitor mai multă putere asupra celorlalți decât este admisă. Ispitele subtile ale puterii și poziției i-au determinat liderii primului secol să-i

provoace pe liderii care au urmat după ei, să trăiască vieți smerite și slujitoare. Adresându-se pastorilor din vremea sa, apostolul Petru a enumerat atitudinile corecte care trebuie să-i caracterizeze pe liderii slujitori. Adesea ignorând puterea inerentă unei anumite poziții, un conducător biblic caută să demonstreze o preocupare reală pentru oameni, slujindu-i cu blândețe și fiind pentru ei un model al spiritului și al atitudinilor lui Hristos. În esență, liderii slujitori sunt păstori atenți, care îi protejează și îi hrănesc cu dragoste pe cei ce le-au fost încredințați. Și, dacă este nevoie, vor suferi și își vor da viața pentru binele turmei lor (1 Petru 5:2–4).

Liderii slujitori îi împuternicesc pe alții

Conducerea slujitoare refuză să se mulțumească cu puterea inerentă unei poziții și dorește să-i împuternicească și să-i formeze și pe alți credincioși pentru slujire. Liderul slujitor nu îi împiedică pe alții să slujească cu darurile pe care le-au primit de la Dumnezeu, el nefiind stăpânit de un spirit de nesiguranță. Născut de sus de Duhul lipsit de egoism al lui Hristos, liderul slujitor nu este fericit decât atunci când îi vede pe alții „zburând” – implicându-se la rândul lor în slujire. Înflăcărat de viziunea formării altor slujitori, liderul slujitor este dedicat lucrării de formare și trimitere a altora pentru împlinirea scopului lui Dumnezeu în viețile lor, astfel încât aceștia, prin slujire, să-și găsească locul într-o lucrare creștină semnificativă.

Un lider slujitor formează biserici slujitoare

Cei care practică conducerea slujitoare descoperă bucuria copleșitoare a formării și echipării diversității mădulelor care există în Trupul lui Hristos. În timp, această practică productivă a formării altor credincioși pentru lucrări orientate spre slujire, devine piatra de temelie pentru crearea unei

biserici slujitoare.

Slujitorii dau naștere la slujitori. Gândiți-vă la Isus și la cei doisprezece bărbați pe care i-a ales ca să fie cu El. Acest grup special de 12 bărbați a prezentat o mare diversitate. Din această diversitate s-au conturat liderii care au format și echipat Biserica Primară, într-o manieră care amintește de modul în care Isus i-a format pe ei. Ceea ce i-a învățat Isus, ei i-au învățat pe alții prin propriul exemplu. Astfel Biserica Primară a devenit o biserică slujitoare.

Atitudinea de slujire a condus la facut din Biserica Primară o comunitate extraordinară pentru acel timp. Continuând viziunea lui Isus de a forma o comunitate trainică a credinței, viziunea Bisericii Primare i-a cuprins și a slujit tuturor celor care au fost în grija ei. Apostolii și liderii bisericii au fost oamenii la care priveau toți ceilalți. Liderii slujitori au creat o biserică slujitoare. Împotriva normelor culturii, biserica a devenit un loc unde diferențele sociale și de clasă erau condamnate și oamenii erau învățați să se iubească unii pe alții și să slujească unii altora de pe poziții de egalitate (Iacov 2:5–9, 14–18; Romani 12:7–10). Cel lipsit și sărac și-a găsit o casă în biserică. Nevoile practice ale oamenilor au impus o abordare sensibilă și plină de compasiune din parte conducătorilor (Fapte 6).

Liderul slujitor interpretează viața creștină

Chemarea la slujire este chemarea la a face multe lucruri. Poling și Miller afirmă că lucrarea este conducerea chemată și formată să slujească comunității credinței în activitățile ei locale și în lucrarea ei de câștigare a lumii pentru Hristos. Ei au conceput formarea comunității într-o atmosferă unde se practică diverse deprinderi de slujire, iar conducerea este gata să facă multe lucruri pentru a

[Continuare în pagina 28]

Validitatea istorică a Învierii lui Isus Hristos dintre cei morți

DE GEORGE O. WOOD

Se spune că odată un cinic a făcut următoarea remarcă în fața colegilor săi: „Domnilor, ar fi foarte ușor să începem o nouă religie care să concureze cu creștinismul. Singurul lucru pe care trebuie să-l facă fondatorul este să moară și să învie din morți.“

A înviat Isus cu adevărat din morți? Este credința în învierea lui Isus un salt illogic în întuneric sau o afirmație credibilă, care se bazează pe suficiența și siguranța dovezilor?

DEȚINE CINEVA ADEVĂRUL?

Să presupunem că nu știi răspunsul, dar ești gata să faci cercetări. Participi la un seminar despre religiile lumii. Prima vorbitoare este o tânără ce povestește despre schimbarea dramatică din viața ei, și anume, cum a fost eliberată de dependența de droguri și cum și-a recăpătat sănătatea. Ea atribuie lui Isus această schimbare: „L-am rugat să vină în viața mea, să mă elibereze, și a făcut-o. Sunt atât de fericită!“

Reprezentanții diferitelor credințe – musulmani, budiști, hinduși – declară că credința lor religioasă a avut un impact pozitiv asupra lor, oferindu-le un simțământ interior de legătură și asociere cu Dumnezeu.

Urmează apoi un tânăr care spune: „Am crescut într-o familie dezbinată și în ultimii ani am trăit singur într-o depresie adâncă. Într-o dimineață, în timp ce prăjeam un ou pentru micul dejun, când să-l întorc l-am aruncat din greșeală prea sus și oul mi-a căzut pe cap. Dintr-o dată am simțit o senzație de căldură în tot corpul. Întreaga mea viață s-a schimbat. Un ou prăjit pe cap va avea în viața ta același rezultat pe care l-a avut în viața mea“.

Pe cine vei crede? Toți își mărturisesc experiențele lor subiective.

În final, un profesor se adresează ascultătorilor cu un zâmbet de superioritate: „Sunt bucuros că religia

a dat rezultate în viața tuturor acestor oameni, dar eu nu am nevoie de nici o fărâmbă de credință pentru a trece prin viață. Nu cred în nimic altceva decât în mine însumi și sunt fericit să fiu liber de orice superstiție. Dacă aveți nevoie de un sistem de credință transcendențial sau de un ou prăjit, este treaba voastră, dar eu nu am nevoie de nimic de felul acesta. Sunt destul de puternic pentru a mă descurca singur în viață, fără să mă rog, fără să țin mătânii în mâini, fără să port o cruciuliță la gât și fără să am vreun dumnezeu în inima mea“.

Care mărturie crezi că este adevărată? Oare există adevăr? Experiențele nu sunt întotdeauna corecte.

Imaginați-vă că un om spune: „Nu cred în gravitate. De fapt, pot să zbor“. Apoi se urcă pe o clădire cu zece etaje și sare. În timp ce cade, ar putea să cânte cu toată puterea: „Zbor! Priviți-mă! Mă simt bine. Gravitatea nu există!“. Dar, în câteva fracțiuni de secundă, în experiența lui subiectivă va da cu capul de dura realitate obiectivă.

Cum știi dacă ceea ce simți coincide cu ceea ce este real sunt unul și același lucru?

CUM ESTE STABILIT ADEVĂRUL?

Dacă testarea realității implică fenomene repetabile atunci metoda științifică este răspunsul pe care îl cauți. Spre exemplu, în fiecare minut al restului vieții tale poți să arunci o minge din turnul înclinat din Pisa și vei obține mereu același rezultat. Mingea cade pe pământ. Prin urmare, tragi concluzia că gravitatea există.

Dar ce faci cu un fenomen unic, care nu se poate repeta? În acest caz, folosești metoda istorică pentru stabilirea validității acestuia. De exemplu, existența lui Abraham Lincoln nu poate fi dovedită cu ajutorul metodei științifice. De ce? Pentru că indivizii sunt unici. Ei trăiesc pe pământ o singură dată și

Cum știi

dacă ceea

ce simți

coincide cu

realitatea?

apoi mor. Cum stabilim atunci dacă o anumită persoană a existat vreodată sau nu? Cu ajutorul martorilor oculari. Ce se întâmplă când martorii oculari mor? Atunci ne bazăm pe documente (scrieri, desene, fotografii etc.) lăsate în urmă de către martori.

Acum întrebarea care se pune este aceasta: „Sunt acești martori demni de încredere?”. În cazul lui Abraham Lincoln, nici unul dintre cei care au trăit pe vremea lui nu mai este astăzi în viață. Prin urmare, trebuie să ne demonstrăm existența lui pe baza diferitelor documente – inclusiv a celor lăsate de el. Dacă un revizionist vine și spune: „Lincoln n-a fost niciodată președinte – totul este o născocire. Știu în inima mea că el n-a fost niciodată președinte“, ne-am uita la un astfel de om ca la un nebun. Am avea aceeași părere despre unul care ar spune: „Păi, eu nu știu dacă Lincoln a existat sau nu. Încă nu mi-am format o părere, dar sunt de acord cu oamenii din ambele tabere – și cu cei care cred că Lincoln a existat și cu cei care nu cred – atâta vreme cât aceștia sunt sinceri“.

„Asta nu are nici un sens!“ am spune noi. Este culmea nebuliei ca o persoană să rămână atât de nedecisă cu privire la ceea ce este deja stabilit cu atâta claritate. Asta nu înseamnă a fi om cu vederi largi, ci a fi om fără minte.

Cum examinăm afirmațiile lui Isus? Aplicând metoda istorică. Metoda științifică ne spune doar că oamenii se nasc, trăiesc și mor. Aceste fapte sunt previzibile. Dar ce faci când auzi că în istoria omenirii a existat un om care a trăit, a murit și a înviat din nou? Aplică același fel de analiză pe care l-ai aplica oricărui alt eveniment despre care se spune că a avut loc în istoria omenirii – analizezi mărturiile martorilor oculari ai evenimentului respectiv și totalitatea circumstanțelor din jurul pretinsului eveniment. Studiezi dovezile și, dacă martorii oculari nu mai trăiesc, evaluezi documentele pe care aceștia le-au lăsat în urma lor.

FAPTE INCONTESTABILE DESPRE ISUS

Ce poate fi cunoscut despre Isus din Nazaret? Să analizăm mai întâi factorii istorici acceptați de cei mai mulți oameni care au studiat acest subiect – indiferent de credința lor religioasă sau de lipsa ei.

1. *Isus a trăit.* El S-a născut ca evreu în primul secol al erei creștine. În prezent nici un istoric serios nu pune la îndoială istoricitatea lui Isus. Diferențele de opinie apar atunci când se pune întrebarea dacă

Isus a făcut sau nu minuni, dacă acele cuvinte pe care le-a spus au fost propriile Sale cuvinte sau sunt invenția urmașilor Săi și dacă a înviat dintre cei morți și S-a înălțat la cer. Dar nu există nici o discuție despre faptul că El este un personaj istoric – un om real, care a trăit într-un timp real.

Aceasta îl separă de figurile legendare cum ar fi Făt-Frumos sau Moș Crăciun.

Un recent asalt împotriva validității istorice a Învierii lui Isus Hristos a fost scris de Hugh Schonfield în cartea sa „*The Passover Plot*“ (Complotul de Paști). Dar chiar și el pornește de la premisa existenței lui Isus ca persoană.

De ce? Existența lui Isus este atestată de literatura Noului Testament, de activitatea apostolilor, de apariția bruscă a Bisericii, de literatura ebraică și romană și de verdictul copleșitor al civilizației.

În plus, fără Isus nu există nici o modalitate de a explica apariția credinței creștine, așa cum islamul nu poate fi conceput fără Mahomed sau mormonismul fără Joseph Smith, fondatorul acestuia.

2. *El a fost răstignit la Ierusalim.* Nu există nici un motiv plauzibil pentru a pune în discuție relatările scrise ale martorilor oculari contemporani cu Isus, așa cum le găsim în Noul Testament, care spun că Isus a fost răstignit la Ierusalim ca urmare a instigării liderilor religioși și cu aprobarea lui Pilat, guvernatorul roman.

Pentru a putea respinge Răstignirea este nevoie de o explicație alternativă plauzibilă a morții lui Isus. O astfel de idee nu a fost lansată niciodată nici măcar de către oponenți credinței creștine din primele secole ale existenței Bisericii.

3. *El a fost considerat mort.* Există dezacorduri cu privire la faptul dacă Isus a murit sau nu din cauza răstignirii – una dintre cele mai oribile căi de execuție. Urmașii Lui au spus „da“; alții, după multe secole, au spus „nu“. Nu există nici o discuție care să contrazică faptul că suferințele Lui de pe cruce i-au cauzat moartea.

4. *A fost îngropat într-un mormânt accesibil.* În documentele creștine cele mai timpurii citim că Isus a fost dat jos de pe cruce, pregătit pentru înmormântare de urmașii Săi și pus într-un mormânt nou, împrumutat, care a fost sigilat și păzit de o strajă. Această strajă a fost pusă de către liderii religioși care s-au temut că urmașii lui Isus Îi vor fura trupul în următoarele trei zile (vezi Matei 27:57-66). Schonfield susține că mormântul nu a fost nici sigilat nici păzit, dar nici măcar el nu contrazică faptul că atât

**În prezent
nici un istoric
serios nu pune
la îndoială
istoricitatea
lui Isus.**

oponenții cât și partizanii lui Isus știau unde a fost îngropat Acesta.

5. *Urmașii Lui au predicat că Isus a înviat din morți.* Știrea tulburătoare răsună de-a lungul secolelor: Isus Hristos a înviat! Aceasta este mărturia urmașilor lui Isus, dar este ea adevărată? Absolut nimeni nu contrazice faptul că apostolii lui Isus L-au proclamat ca înviat din morți. Ei au spus asta chiar de la început și chiar în Ierusalim, orașul unde a avut loc Răstignirea.

6. *Oponenții Lui religioși au fost nerăbdători să discrediteze predicarea Învierii.* Noul Testament ne spune că dușmanii lui Isus erau atât de sperați să infirme predicarea despre Învierea Lui încât au dat bani străjerilor de la mormânt ca să spună oamenilor că apostolii Lui au furat trupul lui Isus (Matei 28:11-15). Multora le este greu să accepte ideea că liderii religioși au putut acționa atât de perfid, dar fapt este că dacă ei ar fi reușit să demonstreze că Învierea era o minciună i-ar fi redus la tăcere pe primii creștini. Cum ar fi putut să predice cineva un Hristos înviat dacă i s-ar fi putut pune înaintea un Isus mort? Autoritatea liderilor religioși, rolul lor și poziția lor ca lideri erau în joc. Dacă Isus a înviat atunci ei erau dovediți mincinoși și discreditați. Aveau motive puternice să încerce să demonstreze că Învierea era o minciună, dar au putut face aceasta?

7. *Cei care au predicat învierea lui Isus au fost groaznic persecutați.* Oponenți primei generații de creștini nu își limitau opoziția la dezbateri civile din amfiteatre. Predicatorii Învierii au fost amenințați, bătuți sever, aruncați în închisoare și chiar omorâți de oponenți lor. De ce o ostilitate atât de puternică? Dacă aveau la dispoziție cadavru lui Isus, de ce i-au persecutat pe cei care predicau Învierea Lui? Trebuiau doar să aducă acel cadavru înaintea celor care predicau și a mulțimii ascultătorilor și toți ar fi izbucnit în râs la auzul cuvintelor predicatorilor.

Nici un istoric serios nu pune la îndoială răspândirea fulgerătoare a creștinismului în întreaga lume greco-romană, în timpul primului secol. Vestea Bună a fost transmisă de-a lungul și de-a latul pământului fără mașini, fără avioane, fără telefoane, faxuri și Internet. După ce au plecat în diferite părți ale lumii, pentru că nu aveau la dispoziție comunicațiile moderne din ziua de azi, urmașii lui Isus nu au putut să colaboreze în ce privește învățătura pe care o predicau. Totuși, ei au rămas consecvenți și insistenți asupra mesajului lor – fiecare în locul în care se afla, locuri răspândite în

toată lumea cunoscută. Esența acestui mesaj a fost că L-au văzut pe Isus din Nazaret după ce EL a înviat din morți. Nici unul nu și-a retractat afirmațiile și mulți au fost omorâți sau au îndurat suferințe de nedescris pentru că nu au încetat să afirme că ceea ce spuneau ei era adevărat.

8. *Corpul Lui a lipsit.* Trupul lui Isus a dispărut din mormânt. De ce nu a fost găsit niciodată? Din primul secol până azi nimeni nu a pășit în fața oamenilor și să spună: „Priviți! Acesta este trupul mort a lui Isus din Nazaret“.

Fără Isus nu există nici o modalitate de a explica apariția cre- dinței creștine.

CE S-A ÎNTÂMPLAT?

Toate teoriile referitoare la dispariția trupului lui Isus din istoria omenirii pot fi reduse la 7 posibilități.

1. *Urmașii lui Isus au furat trupul.* Aceasta este prima teorie lansată pentru a combate afirmația că Isus a înviat dintre cei morți (vezi Matei 28:13). Ca să susții această poziție trebuie să treci cu vederea ceea ce se spune în Noul Testament, și anume, că mormântul a fost păzit de soldați, puși acolo cu permisiunea romană de către liderii religioși, care se temeau că apostolii Lui vor fura trupul pentru a-i înșela (vezi Matei 27:62-66). Niște soldați înarmați ar fi fost suficienți pentru a speria un grup dezorganizat și demoralizat de ucenici ai lui Isus.

Dar care ar fi fost motivul? De ce ar fi vrut ucenicii să fure trupul lui Isus? Lui Isus I se făcuse o înmormântare onorabilă și ucenicii nu par a fi niște indivizi macabri, înfiorători, care să devasteze mormântul unui prieten respectat. Cu numai câteva ore înainte de moartea Lui, toți L-au părăsit și au fugit. Ce ar fi putut motiva bravura neașteptată și duplicitatea lor în furarea trupului? Fapt este că, din punct de vedere psihologic, ei nu erau în stare să pună la cale nici o înșelăciune. Răstignirea i-a șocat complet și se temeau ca nu cumva să fie omorâți și ei.

2. *Pe cruce Isus nu a murit cu adevărat.* Această concepție a fost numită teoria leșinului. Mahomed a susținut această poziție, așa cum este scris în Coran: „Sigur că l-am omorât pe Mesia, fiul Mariei, Apostolul lui Allah; dar ei nu l-au omorât, nici nu l-au răstignit, ci doar li s-a părut...“.

Dacă Mahomed are dreptate de ce trupul lui Isus nu a fost prezentat niciodată pentru a dovedi că predicarea Învierii este o minciună?

În cartea sa, *The Passover Plot [Complotul de Paști]* cărturarul modern necreștin Hugh J. Schonfield își imaginează următorul scenariu: „Este momentul dinaintea apusului de soare în Ierusalim. Pe Dealul

Golgotei trei trupuri atârnă pe cruci. Două dintre ele – cele ale tâlharilor – sunt moarte. Al treilea pare să fie mort. Este trupul drogat al lui Isus din Nazaret, omul care și-a planificat propria răstignire. Isus a aranjat să I se dea un fel de somnifer care să-L aducă într-o stare asemănătoare morții.”

La Schonfield este interesant faptul că, fiind un cercetător al iudaismului din primul secol și al Manuscriselor de la Marea Moartă, știe că pentru a respinge Învierea este necesară o teorie mult mai credibilă decât cele folosite în urmă cu 20 de secole. Schonfield ne prezintă un Isus Machiavelic [un înșelător fără scrupule; n.tr.], care manipulează psihologic evenimentele din viața sa pentru a se potrivi cu prorociile din Isaia 53 și Psalmul 22, și determină autoritățile evreiești și militarii romani să-L răstignească. Planul Lui Isus de a fi drogat pe cruce pentru a părea mort este dejucat de soldatul roman care îi străpunge coasta cu o suliță. Ucenicii Lui „deștepți”, cum ar fi Iosif din Arimatea, trebuiau să-L dea jos de pe cruce, să-L scoată pe furiș afară din mormânt și să-l ducă undeva departe de țara Sa, în timp ce ucenicii Lui „mai reduși mintal” (Petru și ceilalți) ar fi înghițit farsa Învierii. Dar Isus n-a ajuns niciodată la pensie. Schonfield susține că Isus a murit în mormânt în urma răniilor produse de suliță; El a trăit doar cât să le transmită o ultimă dorință ucenicilor Săi „deștepți”: „Duceți-vă și spuneți ucenicilor Mei [proști] că am înviat” (vezi Matei 28:7).

Schonfield se confruntă cu mulțime nenumărată de probleme logice, inclusiv faptul că este prima persoană în 20 de secole care avansează o astfel de concepție. Este ca și cum am aștepta încă 1900 de ani pentru a spune: „De fapt, Lincoln nu a fost împușcat la Teatrul Ford în 1865. El și-a înscenat asasinarea pentru a se retrage în sudul Franței”. Aceasta este mai degrabă o idee fantezistă și, la vremea respectivă, nimeni nu s-a gândit că acest lucru ar fi fost posibil.

Este adevărat că unii ar putea spune că martorii din Noul Testament au fost părtinitori. Dar simplul fapt că soția mea îl vede pe un șofer că trece peste linia dublă continuă și ne lovește frontal mașina nu îi anulează acesteia dreptul de a depune mărturie despre ce s-a întâmplat. Avem la îndemână mărturia primelor documente creștine: Isus a spus că va muri. Liderii religioși au căutat mereu să-L omoare. Soldații de la cruce au spus că El era mort (Ioan 19:34). Cei care au fost martori la răstignirea Sa au

văzut că Isus și-a dat duhul (Luca 23:46). Predicile pe care le găsim în cartea Faptelor Apostolilor prin expresii de felul „L-ați omorât” (2:23; 7:52) și „ați omorât pe Domnul vieții” (3:15) scot în evidență moartea Sa violentă. Tot Noul Testament se bazează pe faptul afirmat cu putere că Isus a murit pe cruce.

Cei care, asemenea lui Schonfield, susțin o teorie a leșinului îmbrăcată în haine moderne nu aduc nici ei dovezi care să arate că Isus a supraviețuit răstignirii; aceasta l-ar fi epuizat complet. Însă ucenicii lui Isus L-au prezentat în predicile lor ca fiind viu cu adevărat.

În plus, dacă Isus ar fi înscenat o astfel de farsă nu ar exista nici un respect pentru El între oameni.

Cum ar putea afirma cineva că El este un învățător bun, dacă în adâncul ființei Lui este un mincinos și un lunatic?

Și, în final, dacă nu a murit pe cruce atunci când a murit? Unde a fost înmormântat? De ce nu a fost găsit niciodată trupul Lui? Cum poate fi explicat faptul că a fost urmat de mulțimi mari de contemporani – bărbați și femei gata să-și riște viața, nu pentru învățăturile Sale ca să spunem așa (au fost mulți care au murit pentru cineva care le-a da lecții etice și morale), ci pentru ceea ce a făcut El – a înviat din morți?

3. *Romanii sau liderii religioși au luat trupul.* Amândouă presupunerile, făcute cu secole în urmă, pot fi combătute cu ușurință. Dacă romanii sau liderii religioși ar fi luat trupul, ei l-ar fi adus de îndată ce apostolii au început să predice că Isus a înviat din morți. Nimic nu ar pune atât de repede capăt unei predici pasionante despre înviere, ca prezentarea trupului mort.

4. *Femeile s-au dus la un alt mormânt.* Această concepție a apărut pe baza relatărilor din Evangheliile, unde ni se spune că femeile au ajuns la mormânt în ziua Paștelor, dimineața devreme. În loc să întâlnească un inger, așa cum au susținut, ele au întâlnit un soldat din strajă pe care l-au luat drept ființă îngerească. Folosind cuvintele: „Nu este aici”, soldatul respectiv a încercat să le spună că au ajuns la un alt mormânt, dar ele au presupus în mod greșit că Isus a înviat și au alergat să spună ucenicilor această veste. Desigur, combaterea acestei teorii constă în următoarea afirmație. Dacă femeile s-au dus la un alt mormânt, atunci tot ce ar fi trebuit să facă cineva era să se ducă la mormântul corect – lucru pe care oponenții lui Isus l-ar fi făcut cu siguranță în acest scenariu.

[Urmașii Lui]

și-au bazat

mesajul și

viețile pe

credibilitatea

Lui și a lor.

CE AR FACE ISUS?

Un model pentru echipare

Ce ar face Isus când ar fi vorba despre echiparea altora? Răspunsul se găsește în Evanghelia după Marcu. Aici avem o imagine clară a modului în care Isus i-a pregătit și format pe cei doisprezece bărbați pentru lucrare.

Eu fac

Mai întâi Isus a făcut El însuși toate lucrurile și și-a început lucrarea slujind. În capitolele 1 și 2 din Marcu îl vedem pe Isus învățându-i pe oameni, scoțând afară duhurile rele din oameni, vindecându-i pe oameni, curățindu-i de păcat, înfruntându-i când a fost nevoie și rugându-Se. De asemenea, și-a făcut de cunoscut scopul lucrării Sale. Isus a spus: „Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși” (Marcu 2:17).

Eu fac și voi sunteți cu mine

Când Isus i-a chemat pe cei doisprezece și i-a numit apostoli, El a devenit mentorul lor (Luca 6:13). Apostolii erau cu El în timp ce făcea minuni și-i învăța pe oameni. Ei L-au văzut pe Isus găsind locuri retrase unde petrecea timp în rugăciune cu Tatăl Său. Ei au învățat din exemplul lui Isus cum trebuie să trăiască, să lucreze și să învețe pe alții.

Voi faceți și Eu sunt cu voi

După ce au călătorit o vreme cu Isus, ucenicii au fost trimiși singuri, primind de la El instrucțiuni clare. În Marcu 6:12-13 citim: „Ucenicii au plecat și au propovăduit pocăința. Scoteau mulți draci și ungeau cu untdelemn pe mulți bolnavi...”. Acum ei slujeau altora, cu ajutorul și sub îndrumarea lui Isus.

Voi faceți singuri

Pe măsură ce ucenicii au ajuns mai maturi spiritual și au învățat mai mult, Isus le-a oferit mai multe oportunități de a sluji oamenilor. Când a înviat din morți și apoi când S-a înălțat la cer, El i-a încurajat pe ucenici și i-a trimis să continue slujirea și să se multiplice. În Faptele Apostolilor 6:1-7 găsim scris că exact așa au făcut: „Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim, și o mare mulțime de preoți veneau la credință” (v.7).

Voi faceți și altcineva este cu voi

Adevăratul test pentru echipare este dacă cei care au fost echipați continuă lucrarea și echipează, la rândul lor, altă generație pentru lucrare. În 2 Timotei 2:1-2, Pavel îi scrie lui Timotei amintindu-i: „Tu dar, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus. Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe pe alții”. A echipa înseamnă a urma un ciclu. Noi îi echipăm pe aceia care vor putea echipa pe alții pentru a câștiga lumea pentru Hristos.

Pentru a urma exemplul lui Isus de formare a altora, începe prin a alege oameni de încredere și ia-i cu tine când vizitezi pe bolnavi, când îți mărturisești credința, când te rogi sau când îndeplinești alte sarcini ale lucrării. O dată ce au înțeles ce au de făcut lasă-i să îndeplinească sarcini mai mici, cu asistența ta. Și când sunt gata, lasă-i singuri, autorizați să repete procesul cu alții. Aceasta a dat rezultate în cazul lui Isus, și va da rezultate și în slujirea ta.

– John C. Maxwell, D. Min., Atlanta, Georgia, SUA

5. *Trupul lui Isus s-a evaporat.* Puțini care au susținut această teorie, au sugerat că, în cavitatea rece a unui mormânt evreiesc din primul secol, cadavrul lui Isus a suferit o reacție chimică extrem de remarcabilă care a evaporat. Puf! și s-a evaporat. Deși această teorie ar fi în ton cu mărturia Evangheliilor, unde citim că fâșiile de pânză erau neatînse (Ioan 20:6,7) și ar explica de ce corpul nu a fost găsit niciodată, totuși nu explică modul în care urmașii lui Isus au suferit niște transformări fundamentale în personalitatea lor, cum ar fi aceea de la frică la îndrăzneală. Această concepție este și mai greu de crezut decât Învierea pentru că ea nu sugerează o intervenție divină, ci un fenomen natural despre care nu se știe să mai fi avut loc cu nici un alt cadavru. Aceasta susține că natura a intervenit, dar Dumnezeu nu. Ea nu poate explica de ce, conform mărturiei Noului Testament, piatra de la intrarea în mormânt a fost dată la o parte. Această concepție nici nu poate explica de ce urmașii timpurii ai lui Isus au insistat asupra faptului că El li s-a arătat personal după ce a fost îngropat – a mâncat și a vorbit cu ei, iar ucenicii L-au putut atinge.

6. *Ucenicii au fost victimele halucinației.* Această concepție a sugerat că pretensele arătări ale lui Isus după Învierea Sa în fața ucenicilor Lui au avut loc doar în mintea lor și nu în timp și spațiu. Totuși, știm că halucinațiile se întâmplă indivizilor și nu grupurilor sau maselor de oameni. Și dacă predicarea Învierii ar fi fost rezultatul halucinațiilor, atunci o simplă plimbare până la mormânt pentru a aduce trupul lui Isus i-ar fi adus pe toți la realitate. În fine, cum s-ar putea explica faptul că halucinațiile au încetat brusc după 40 de zile?

7. *Urmașii lui Isus au spus adevărul – El a înviat.*

De ce ar crede cineva relatarea lor?

DOVEZI CREDIBILE

Prin temperament și învățătură apostolii lui Isus nu au fost oameni cu o dispoziție pentru a crea o religie. Ei făceau parte dintre oamenii obișnuiți care au trăit în Israel pe vremea lui Isus. Spre deosebire de Marx și Lenin, ei nu au pornit într-o căutare intelectuală pentru a descoperi vreo cheie pentru a reforma societatea.

Ce s-a întâmplat? Evanghelia după Luca ne prezintă pe doi dintre ucenicii lui Isus – unul dintre ei este Cleopa, iar numele celuilalt nu-l cunoaștem. În ziua Învierii ei se întorceau de la Ierusalim la Emaus – o localitate situată la vreo 12 kilometri

depărtare de Ierusalim. Ei sunt prezentați triști – se duceau care încotro pentru că fuseseră împrăștiați. Speranța lor este la timpul trecut: „[Am sperat] Noi trăgeam nădejde“, au spus ei, „că El este Acela care va izbăvi pe Israel“ (Luca 24:21). Erau dezamăgiți și deziluzionați de Isus.

Ei nu erau nici ușor de amăgit, nici creduli. Auziseră deja că niște femei din grupul lor fuseseră dis-de-diminează la mormânt și se întorseseră spunând că Isus Hristos a înviat. Însă, „Cuvintele acestea li se păreau apostolilor basme, și nu le credeau“ (Luca 24:11). Nici măcar nu s-au sinchisit să meargă până la mormânt și să verifice spusele femeilor.

Alți doi s-au dus totuși la mormânt: Petru și Ioan (Ioan 20:1-9). Pentru a descrie vizita lor la mormântul lui Isus sunt folosite trei cuvinte grecești pentru verbul *a vedea*. Primul se referă la o privire generală : „[Ioan] a ajuns primul la mormânt. S-a plecat și s-a uitat [*blepo*] înăuntru; a văzut fâșiile de pânză jos, dar n-a intrat“ (versetele 4, 5). O privire sumară aruncată asupra dovezilor nu duce la nici o concluzie. Petru, care a ajuns al doilea, „a intrat în mormânt, și a văzut [*theoreo*] fâșiile de pânză jos.

Iar ștergarul, care fusese pus pe capul lui Isus, nu era cu fâșiile de pânză, ci făcut sul și pus într-un alt loc singur“ (versetele 6, 7). Aceasta nu a fost privire întâmplătoare, ci una care are ca efect înregistrarea în memorie a lucrurilor văzute, o observare mai îndeaproape, critică și atentă. Nici aceasta nu duce la nici o concluzie referitoare la semnificația dovezii. „În cele din urmă, celălalt apostol [Ioan] care ajunsese primul la mormânt, a intrat și el; a văzut [*harao*] și a crezut“ (versetul 8). Această a treia privire a fost una a înțelegerii.

Ioan a înțeles dovada și atras concluzii din ea. Cum putea fi explicat faptul că fâșiile de pânză și ștergarul erau atât de bine aranjate? Dacă dușmanii lui Isus I-ar fi furat trupul ei nu ar fi avut timp să defacă fâșiile de pânză și apoi să le așeze la loc. De ce ar fi luat ei un trup gol în timpul nopții? Dacă ar fi vrut să profaneze mormântul de ce nu ar fi făcut la fel și cu hainele? Dar dacă prietenii lui Isus I-au furat trupul? De ce să-l fi furat? Isus a avut parte de o înmormântare decentă. Ce prieten de-al lui Isus I-ar profana mormântul? În mijlocul unei asemenea suferințe, cine ar fi avut curajul să încerce să jefuiască un mormânt păzit și sigilat?

Ioan și-a dat seama că exista o singură explicație logică. El a dedus pe baza faptelor că Isus a înviat, chiar dacă nu L-a văzut încă înviat și chiar dacă nu

**Urmașii
lui Isus
au spus
adevărul –
El a înviat!**

înțelesese din Scripturi necesitatea Învierii lui Isus (versetul 9).

Dar acești martori oculari ai lui Isus au avut o dovadă și mai bună decât cea găsită la mormânt – Domnul înviat li S-a arătat: „După patima [sufărințele] Lui, li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori timp de patruzeci de zile“ (Fapte 1:3).

Viețile acestor ucenici au fost schimbate radical. Cum îți explici aceste schimbări dacă Învieria nu a avut loc? Ce i-a determinat pe toți aceștia să îndure persecuția și nici unul să nu se lepede de El? Cum îți explici faptul că nu s-au apărat niciodată apelând la violență și nici nu și-au promovat cauza folosind violența? Cum îți explici accentul deosebit pe care l-au pus pe puritatea morală, dacă în adâncul inimii lor sunt niște mincinoși?

Cea mai timpurie istorie a Bisericii, cartea Faptelor Apostolilor descrie moartea a doi dintre membri ai acesteia, care nu au fost sinceri în ce privește dărnicia lor (Fapte 5). Dacă a existat o pedeapsă atât de mare pentru ceea ce mulți oameni consideră că nu este altceva decât minciună mică, cu cât mai mult ar fi pedepsit Dumnezeu pe cei care ar fi spus o minciună într-adevăr mare, dacă relatarea Învierii ar fi fost o farsă?

Cultura noastră separă viața privată a oamenilor de comportarea lor publică, dar primii ucenici ai lui Isus nu au procedat așa. Ei și-au bazat mesajul și viețile pe credibilitatea Lui și a lor.

În plus, Învieria a fost predicată în Ierusalim, acolo unde aceasta a avut loc și nu într-o regiune îndepărtată, unde oamenii creduli ar fi putut fi înșelați. Ierusalimul era plin de oameni care au fost martori oculari ai Răstignirii, au auzit zvonurile despre Înviere și arătările lui Isus și știau că trupul Lui dispăruse. Punându-și viața în pericol chiar în orașul în care Isus fusese executat pentru că a spus că este Fiul lui Dumnezeu și Mesia, urmașii lui Isus declarau: „Pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege. Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea“ (Fapte 2:23,24).

Cum explici curajul și convingerea lor? Ei știau adevărul. Isus înviase din morți a treia zi, așa cum spusese. Și mai știau cine erau adevărații mincinoși. Nu numai urmașii lui Isus știau că a înviat, ci și dușmanii Lui. De fapt, dușmanii lui Isus au fost printre primii care au aflat prin experiență despre Înviere pentru că au auzit ce le-au spus gardienii.

Ce au făcut acești oponenți cu informațiile comunicate de propriii lor soldați? Au conceput o poveste cu care să acopere adevărul: „Aceștia s-au adunat împreună cu bătrânii, au ținut sfat, au dat ostașilor mulți bani, și le-au zis: «Spuneți așa: „Ucenicii Lui au venit noaptea, pe când dormeam noi, și L-au furat.“

Și dacă va ajunge lucrul acesta la urechile dregătorului, îl vom potoli noi și vă vom scăpa de grijă». Ostașii au luat banii și au făcut cum i-au învățat“ (Matei 28:12-15). Dacă ești înclinat spre rău, la fel ca în cazul dușmanilor lui Isus, tu poți acționa împotriva rațiunii. Primele persoane care n-au crezut în Înviere au procedat așa nu pentru că mințile lor nu au fost convinse, ci pentru că inimile lor erau întunecate și răzvrătite.

RĂSPUNSUL TĂU

De ce este important ceea ce crezi?

Creștinismul este singura credință care își bazează adevărul pe ceea ce a făcut fondatorul ei, nu doar pe ce a spus. Creștinii recunosc deschis: „Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și zadarnică este și credința voastră. Ba încă noi suntem descoperiți și ca martori mincinoși ai lui Dumnezeu; fiindcă, am mărturisit despre Dumnezeu că El a înviat pe Hristos, când nu L-a înviat, dacă este adevărat că morții nu învie“ (1 Corinteni 15:14,15).

Unii spun că Isus nu a înviat, dar a fost un mare învățător moral. Nu este adevărat. Dacă urmașii Lui ar fi mințit în ce-L privește, El ar fi fost un învățător slab al adevărului; și, dacă El a mințit despre Sine Însuși, trebuie dizgrațiat și nu merită urmat.

Isus a învățat: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine“ (Ioan 14:6). Cum știm că spune adevărul – că El este singura Cale către Dumnezeu? Prin Învieria din morți. Dacă Isus n-a înviat, atunci cuvintele Lui n-au mai multă autoritate decât cuvintele oricărei alte ființe omenești.

Din punct de vedere rațional, când toate dovezile sunt analizate, învierea lui Isus Hristos din morți este singura concluzie satisfăcătoare la care poate ajunge cineva. Din punct de vedere experimental prezența continuă a lui Isus Hristos care trăiește în tine prin puterea Duhului Sfânt te conduce la o relație cu Dumnezeu adevărată și plină de dragoste și bucurie. În ultimă instanță, credința nu este un salt în întuneric, ci este o odihnă în suficiența dovezilor.

Cu doi ani înainte de moartea sa, fostul William Sangster, un predicator englez metodist al acestui secol, s-a îmbolnăvit de o atrofiere musculară progresivă. În acești ani a suferit mult, dar a fost plin de curaj. De Paști, bolnav și suferind, incapabil să umble sau să vorbească, i-a scris fiicei lui: „Este groaznic să te trezești în dimineața Paștelui și să n-ai voce să strigi «Hristos a înviat!». Dar ar fi și mai teribil să ai voce și să nu vrei să strigi!“.

O, eu vreau să strig! Sper că și tu. Isus a înviat dintre cei morți! ☞

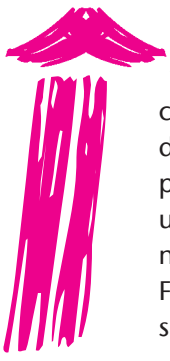
George O. Wood este secretarul general al Assemblies of God, Springfield, Missouri, SUA.

Lucrătorul în calitate de

LIDER- UCENIC

*pentru
toată
viața*

ți amintești jocul „urmează-l pe conducător”? Acesta oferea fiecărui copil șansa de a fi conducător. Era palpitant să privești în urma ta și să vezi cum te urmează toți prin locuri în care, în mod normal, nu te-ai fi aventurat să mergi. Fiind tu conducătorul, te făcea să te simți special.

Stilurile de conducere s-au format și s-au demonstrat încă din anii copilăriei. Unii copii abia așteptau să le vină rândul să conducă, în timp ce alții erau îngroziți de acest gând. Unii dintre copiii cu care mă jucam erau niște conducători extraordinari, ne conduceau și ne călăuzeau prin locuri în care nu ne-am fi dus niciodată singuri. Aceștia ne făceau să trecem călare pe balustrada vreunui unui balcon sau prin sub-soluri întunecate și umede – experiențe ce ne făceau să

EXEMPLE BIBLICE DE UCENICIE ȘI CONDUCERE

Exemplele biblice de ucenicie și conducere se bazează pe supunerea față de planul lui Dumnezeu. Ca exemple putem aminti pe:

- Iosif – a devenit lider după ce Dumnezeu i-a pus în inimă viziunea de-a urmări supraviețuirea poporului ales al lui Dumnezeu;
- Moise – a devenit lider slujitor când a acceptat chemarea lui Dumnezeu de a merge înaintea lui Faraon ca să-i transmită acestuia următorul mesaj: „Domnul spune: «Lasă pe poporul Meu să plece».”
- Ghedeon – n-ar fi fost niciodată conducător dacă nu ar fi îndeplinit misiunea pe care i-a încredințat-o Dumnezeu, și anume, de-a elibera semințiile lui Israel de sub stăpânirea madianiților.

„Comparativ, Biblia vorbește puțin despre conducere, dar se ocupă foarte mult de ucenicie. Isus nu i-a invitat pe Petru, Andrei, Iacov și Ioan să devină lideri imediat, ci El a spus: «Veniți după Mine».”

*– Leith Anderson, A Church for the Twenty-First Century
[O biserică pentru secolul al 21-lea]*

simțim fiorii morții. Alții nu erau conducători atât de temerari și ne duceau prin locuri familiare sau pe cărări mai puțin riscante cum erau cele din grădinile vecinilor. Alții erau conducători șovăielnici, care ne conduceau mai mult din obligație. Nu prea știau unde să ne conducă sau ce să facă. Le lipsea creativitatea și păreau mulțumiți să-i urmeze pe alții. Cu toate acestea, adânc înăuntrul lor, probabil că ar fi dorit să conducă cele mai îndrăznețe și periculoase excursii.

Deseori, celor mai temerari lideri le venea greu să urmeze pe altcineva. Ei îl provocau pe lider și-l întrebau de ce merge într-o direcție și nu merge în cealaltă. Considerau că respectiva călătorie era prea ușoară și nu prea interesantă; ar fi fost mult mai distractiv dacă ar fi condus ei. Această atitudine mărea nesiguranța celor mai șovăielnici, care nici până atunci nu erau siguri dacă doreau să încerce să conducă. Însă dispoziția de a-l urma pe conducător era o condiție ce trebuia îndeplinită de fiecare copil ce participa la joc.

Cu toate că acum suntem adulți, caracteristicile uceniciei și conducerii nu s-au schimbat. Responsabilitățile sunt mult mai mari, iar consecințele deciziilor și acțiunilor noastre sunt mult mai serioase.

- David – a devenit împărat atunci când Dumnezeu, prin intermediul lui Samuel, l-a uns împărat. El a urmat smerit planul lui Dumnezeu și a ajuns în cele din urmă pe tronul lui Israel. David nu a căutat cu tot dinandinsul să obțină această poziție.
- Isaia – a devenit proroc conducător când Dumnezeu l-a chemat să ducă poporului lui Israel mesajul judecării, dar și al speranței.
- Neemia – a devenit un lider remarcabil când Dumnezeu l-a însărcinat să reconstruiască zidurile Ierusalimului.
- Estera – a devenit lideră când Dumnezeu, prin intermediul lui Mardoheu, a chemat-o să mijlocească înaintea împăratului pentru protejarea rămășiței poporului lui Dumnezeu.
- Petru – a devenit lider în Biserica Primară după ce Isus l-a însărcinat pe el și pe ceilalți apostoli să facă ucenici din toate neamurile.
- Apostolul Pavel – a avut o misiune clară, și anume, aceea de a-i cuprinde în granițele Harului și pe cei care nu făceau parte din credința iudaică.

Liderii dominanți, înnăscuți, riscă să o ia înaintea planului lui Dumnezeu sau să lucreze bazându-se pe propriile puteri. Petru a trebuit oprit atunci când a acționat din proprie inițiativă și a tăiat urechea robului Marelui Preot (Ioan 18:10-11). Ca să îi atragă atenția lui Saul din Tars – în timp ce acesta conducea o prigoană împotriva Bisericii Primare – Dumnezeu a trebuit să-l doboare la pământ și să-l orbească (Faptele Apostolilor 9:1-9).

Liderii șovăielnici riscă să nu prindă momentul potrivit sau să acționeze prea târziu. Deseori ei trebuie împinși de la spate și încurajați de Dumnezeu și de către cei din jurul lor.

Avraam a ieșit din țara sa natală supunându-se pur și simplu chemării lui Dumnezeu, fără să știe unde se duce (Genesa 12:1-4). Moise a fost chemat să conducă din anonimatul pustiei, când era foarte împotrivor (Exod 3 și 4). Când l-a ales pe Iosua ca să-i urmeze lui Moise la conducerea poporului, Dumnezeu a trebuit să-l asigure pe Iosua că el se va bucura de prezența Sa, exact așa cum Iosua a văzut-o manifestată în viața lui Moise (Iosua 1). Cu toate acestea, Dumnezeu i-a spus lui Iosua că trebuie să se „întărească și să se îmbărbăteze”, arătând că trebuia să acționeze hotărât.

Dumnezeu cheamă în lucrarea Sa și se folosește de toate tipurile de personalități și de toate stilurile de conducere. El este interesat mai mult de atitudine și motive decât de abilități și calități. Când există o atitudine corectă și motive potrivite, abilitățile și calitățile necesare pentru lucrare se vor dezvolta în timpul procesului de maturizare spirituală.

Ucenicia este procesul de maturizare spirituală și emoțională în relațiile noastre personale cu Hristos și cu cei ce ne urmează. Scopul uceniciei este de a-i sluji eficient pe alți oameni astfel încât să-i aducem la o relație personală cu Hristos și

să-i ajutăm să pornească în propria călătorie spirituală a uceniciei, care implică atât urmarea altora cât și conducerea altora.

UCENICIA

Despre conducere s-a scris mult. La locul de muncă sau la biserică se pune mare accent pe formarea de lideri. Biserica a avut mult de câștigat prin formarea de lideri eficienți. Multe dintre deprinderile învățate la locul de muncă sunt transferabile la biserică. Acestea pot fi folosite împreună cu principiile biblice, pentru formarea de lideri mai sănătoși pentru bisericile locale. Dar a fi ucenic, a urma pe altcineva este o condiție pe care trebuie să o îndeplinească oricine dorește să fie lider. Înainte ca să-și asume privilegiile și responsabilitățile unui lider, o persoană trebuie să fie un bun ucenic.

Ucenicia este definită astfel: 1. Actul sau condiția de a-l urma pe un lider; atașamentul de cel care conduce; 2. Un grup de ucenici; urmași.

Planul lui Isus pentru ucenicii Săi a fost ca aceștia să-L urmeze și să conducă. El le-a cerut să-L urmeze și El îi va face pescari de oameni (lideri). A urma pe cineva este un act de supunere și de ascultare de bunăvoie. Conducerea este influențarea voită a altora pentru a-i ajuta să îndeplinească un scop. Pe Isus l-a interesat în primul rând atitudinea și motivația apostolilor. Odată ce l-au devenit urmași, El a putut să le formeze calitățile pentru a-i conduce pe alții.

Isus este exemplul suprem de lider-ucenic. El a înțeles clar că misiunea Lui era de a face voia Tatălui Său care l-a trimis și de a-i instrui pe ucenicii Săi pentru ca aceștia, la rândul lor, să-i formeze pe alții. Din această înțelegere a vieții lui Isus rezultă modelul conducerii-slujitoare. Simbolul lui Isus pentru conducere a fost ștergarul. Slujirea are de-a face cu atitudinea și motivația; conducerea are de-a face cu calitățile și

deprinderile. Ca pastor, am observat că acei oameni care vin într-o biserică locală, având multe calități de lideri, dar fără să aibă o inimă de slujitor, pot face mai mult rău decât bine adunării. În schimb, cei care vin cu o inimă de slujitor, de cele mai multe ori, pot fi instruiți pentru a-și dezvolta calitățile și abilitățile necesare unei slujiri și conduceri eficiente.

Unii ucenici știu ce să facă fără să li se spună. De fapt, un studiu arată că 80% din succesul unui proiect se datorează ucenicilor și doar 20% se datorează contribuției liderilor. De obicei ucenicii nu prea sunt observați așa cum sunt observați liderii. Cu toate acestea, fără ucenici care să-i urmeze și să-i sprijine cu credincioșie, liderii nu ar fi lideri.

Tipuri de ucenici

La locul de muncă au fost identificate cinci tipuri de ucenici, iar acestea pot fi transferate și bisericii locale. De asemenea, acestea ne pot ajuta să înțelegem stilul nostru de a-i urma pe alții și stilul celor pe care îi conducem.

1. Ucenicul receptiv

- Rămâne fidel instrucțiunilor și termenelor stabilite;
- Preferă să lucreze atunci când primește instrucțiuni clare din partea conducerii;

2. Ucenicul încrezător în sine

- Preferă să lucreze fără să fie suspus anumitor constrângeri;
- Are idei proprii și se bucură atunci când i se oferă oportunitatea să și le dezvolte cu intervenții minime din partea conducerii;

3. Ucenicul colaborator

- Are multe idei pe care le prezintă celorlalți;
- Îi place procesul luării deciziilor în colaborare cu alții și preferă metodele progresive celor convenționale;

4. Ucenicul comunicativ

- Îi place să fie implicat în luarea deciziilor, dar acceptă decizia finală,

chiar dacă este contrară propriei păreri;

5. *Ucenicul care „răspunde cu aceeași monedă”:*

- Nu-i este teamă să spună lucrurilor pe nume și nu este impresionat de poziția pe care o ocupă cineva;

- Răspunde mai puțin bine la instrucțiuni sau insistențe;

- Poate fi încăpățânat, dar este orientat spre sarcini.

Ce avem de învățat din a-i urma pe alții

Ucenicia este o atitudine și un stil de viață care este important ca proces de învățare. Aceasta ne învață:

1. Să respectăm ideile și opiniile altora.
2. Să facem anumite lucruri de dragul grupului, chiar dacă noi am prefera să facem altceva.
3. Să prețuim experiențele de viață pe care s-ar putea să nu le fi avut niciodată dacă ne-am fi limitat la percepțiile și perspectivele proprii.
4. Să ne supunem conducerii altora.

CONDUCEREA

A conduce înseamnă a-i influența pe alții pentru a îndeplini un scop. Conducerea este esențială în orice grup sau structură organizațională. Liderii trebuie să examineze diferite modele de conducere pentru ca să poată fi mai eficienți în conducerea modelelor variate de ucenici.

Principalele stiluri de conducere

Au fost identificate patru stiluri de conducere, care, la fel ca tipurile de ucenici, ne ajută să ne înțelegem mai bine stilul propriu de conducere și modul în care îi putem influența și motiva mai bine pe cei ce ne urmează.

1. Stilul autoritar

Un stil foarte poruncitor, pentru că acest tip de lider dă multe instrucțiuni, dar nu îl prea interesează dezvoltarea relațiilor cu alți oameni.

Din această categorie fac parte liderii autocrați, dictatorii.

2. Stilul „comerciantului”

Este un alt stil foarte autoritar, dar care apelează mai mult la convingerea și îndrumarea celor pe care îi conduce. Liderul dă multe instrucțiuni referitoare la îndeplinirea diferitelor sarcini, dar pune accent și pe relațiile cu semenii.

3. Stilul participativ

În acest stil există mai puțină direcționare și mai multă colaborare între lider și membrii grupului. În general, tot din această categorie fac parte liderul consultativ și cel al consensului.

4. Stilul care delegă

Acest lider încredințează responsabilitatea îndeplinirii sarcinii unui membru al grupului și el este pur și simplu ținut la curent cu progresul lucrărilor.

Pastorii au nevoie de înțelepciune și discernământ spiritual pentru a analiza situația și contextul celor pe care îi păstoresc pentru a alege stilul cel mai potrivit de conducere pentru a promova voia Tatălui ceresc și a împlini scopul Său misionar.

LUCRĂTORUL CA LIDER-UCENIC

Lucrătorul are rolul unic de a fi și ucenic și lider. Noi nu progresăm de la statutul de ucenic la cel de lider fără să mai fim niciodată ucenici. Ca lucrători, noi suntem întreaga viață lideri-ucenici. Isus S-a supus întotdeauna voii Tatălui Său în timp ce și-a exercitat rolul de lider față de ucenicii Săi. Isus le-a dat apostolilor Săi toată autoritatea și totuși, aceștia au fost supuși Domnului lor.

În cele din urmă o biserică locală va îmbrăca personalitatea pastorului ei. Dacă pastorul este sever și pripit așa vor fi și cei ce-l urmează. Dacă pastorul este plin de dragoste, blând, dar ferm, cei ce îl urmează vor fi și ei plini de dragoste, blânzi, dar fermi în comportarea lor. Dacă și pastorul și cei ce îl urmează sunt

asemenea lui Hristos, ei se vor influența unii pe alții astfel încât să rămână asemenea lui Hristos.

Lucrătorul și exercitarea puterii

Lucrătorul trebuie să conducă având o înțelegere corectă a puterii personale de conducere. Puterea personală de conducere a unui lider poate fi exercitată prin control, autoritate sau influență. Există situații în care controlul și autoritatea sunt cele mai potrivite, dar dacă acestea sunt stilul principal de conducere al lucrătorului, atunci oamenii pot deveni descurajați și demoralizați. Cel mai bun mod de exercitare a puterii în conducere este influența. Cu ajutorul influenței liderul stabilește calitatea mediului din biserică și ilustrează o atitudine și un comportament care, atunci când sunt imitate, devin stilurile de viață și de conducere ale celor ce-l urmează.

Influența pozitivă este mai eficientă decât controlul și autoritatea. Controlul și autoritatea dată de poziție îi irită pe oameni și în cele din urmă slăbesc imaginea liderului din mintea celor care îl urmează. Influența are la bază ideea de îndrumare, modelare și antrenare. Influența îi determină pe ucenici și pe lider să dezvolte împreună relații de parteneriat.

Lucrătorul și darea de seamă

Darea de seamă personală este un aspect semnificativ al uceniciei. Creștinii trebuie să dea socoteală de ceea ce fac tuturor credincioșilor din comunitate – atât liderilor cât și celorlalți membri ai bisericii. Este greșit să presupui că liderii dau socoteală de ceea ce fac numai liderilor lor. Ei trebuie să dea socoteală și celor cărora le slujesc.

Lucrătorul și parteneriatul

Parteneriatul este elementul-cheie în ce privește conducerea și membrii unei biserici locale. Pentru ca

biserica să aibă o lucrare mai eficientă de câștigare a comunității sale pentru Hristos trebuie să existe un parteneriat între pastor și ceilalți lideri locali. Fiecare membru al bisericii poate să-și aducă contribuția într-un anumit domeniu, cum ar fi: cultural, etnic, social, tineret sau adulți pentru a face lucrarea cât mai eficientă. Diversitatea mediului spiritual al bisericii, a deprinderilor în ce privește relațiile și a experiențelor de viață ajută biserica să ducă Evanghelia lui Hristos la toate segmentele comunității în care există.

LUCRARE CENTRATĂ NUMAI PE CONDUCERE SAU NUMAI PE UCENICIE

În Marina Statelor Unite a circulat ani de-a rândul următoarea lozincă: „Marinarii sunt preocupați de oameni, iar Marina are grijă de vapoare și de echipament.” Din nefericire, această maximă a fost foarte adevărată. Marinarii erau organizați în jurul conceptului „echipei de foc”, care le asigura supraviețuirea în luptă. Marina, pe de altă parte, părea să folosească pur și simplu oamenii ca să piloteze

navele și să folosească echipamentul. Desfășurările de trupe durau mult, iar moralitatea era scăzută. În cele din urmă, Marina a început să pună și ea accent pe valoarea fiecărei persoane, să ofere programe mai bune de pregătire și instruire și să sprijine familia. Productivitatea personală a crescut și reangajările s-au înmulțit, iar moralul a crescut.

Elementul asupra căruia se concentrează biserica locală va determina specificul lucrării acesteia. Dacă biserica locală pune accent pe conducere și neglijează ucenicia, în cele din urmă îi va pierde pe mulți din cei ce o frecventează. O biserică centrată pe conducere poate deveni prea orientată spre îndeplinirea unor sarcini în timp ce o biserică centrată pe ucenicie poate deveni atât de concentrată asupra oamenilor încât își pierde din vedere misiunea. Pentru ca biserica locală să fie sănătoasă, trebuie să existe un echilibru între conducere și ucenicie; între îndeplinirea sarcinilor și interesul pentru oameni.

În timp ce Și-a dus la îndeplinire misiunea încredințată de Tatăl Său, Isus a rămas orientat spre oameni. Atenția bisericii trebuie să fie con-

centrată tot timpul și asupra misiunii sale și asupra oamenilor; formând lideri și ucenici, și reamintindu-și că misiunea bisericii sunt chiar oamenii.

CONCLUZIE

Ca slujitori ai Evangheliei, noi nu vom înceta niciodată să-i urmăm pe unii și să-i conducem pe alții. Întotdeauna va exista cineva față de care vom fi responsabili și căruia să-i dăm socoteală. Chiar dacă nu ocupăm o poziție specifică de conducere, întotdeauna vor exista oameni pe care îi influențăm. Dumnezeu așteaptă ca noi să urmăm în mod conștient pe liderii noștri și în același timp să conducem bine.

Biserica locală trebuie să înțeleagă dinamica relațiilor lider-ucenic și să fie preocupată de dezvoltarea ambelor roluri în oamenii ei prin programe de ucenicie.

Gary R. Allen, D.Min., este redactorul executiv al jurnalului Enrichment și coordonatorul național al Biroului de slujire Enrichment, Springfield, Missouri, SUA.

Chemarea la echipare

[Continuare din pagina 1]

Cea mai mare provocare pentru biserică este să producă lideri spirituali, care, la rândul lor, să-i formeze pe alții pentru slujire. Implicarea tuturor membrilor bisericii în slujire oferă oportunitatea nu doar de a ușura sarcina păstorului, ci și de-a le arăta credincioșilor binecuvântările care rezultă din implicarea în lucrare. Și, ca lideri, trebuie să înțelegem că dacă dorim creșterea bisericii membrii acesteia trebuie echipați pentru slujire.

MOISE ȘI-A SCHIMBAT FELUL DE A LUCRA

Instrucțiunile pe care Ietro i le-a dat lui Moise pot fi împărțite în șapte pași, care sunt încă practici pentru liderii de astăzi implicați în slujire. Parcurgându-i, poți dezvolta și tu un program eficient de pregătire a tuturor membrilor bisericii pentru slujire.

Moise a devenit un om al rugăciunii

Când Ietro l-a ajuns din urmă pe Moise, Moise acționa ca judecător, încurajator, ghid turistic și orice

alt rol de care era nevoie pentru a împlini nevoile poporului. Ietro i-a explicat lui Moise că trebuie să-și schimbe prioritățile. El trebuia să se concentreze asupra celui mai important rol al său. Ietro i-a spus: „Fii tălmăciul poporului înaintea lui Dumnezeu și du pricinile înaintea lui Dumnezeu” (Exod 18:19). Pentru că s-a apucat să facă alte lucruri, Moise nu a mai putut să se concentreze asupra rolului său de mijlocitor între Dumnezeu și popor.

Ți s-a întâmplat vreodată să fii atât de copleșit de lucruri mărunte încât să ți se pară că nu mai ești în stare să faci lucrurile cele mai importante? Mulți pastori sunt trași într-o sută de direcții diferite.

Dar mai presus de toate celelalte roluri ale pastorilor, ei sunt liderii spirituali ai adunării lor. Pentru păstori este extrem de important să petreacă timp în rugăciune și să caute călăuzirea și sfatul lui Dumnezeu.

Probabil consideri deja că rugăciunea foarte importantă, dar este ea o prioritate în viața ta de fiecare zi? Am găsit că este util să-mi trec timpul de rugăciune în programul meu zilnic, și să dau socoteală partenerilor mei de rugăciune de modul în care respect acest timp. Poate că este necesar să-ți încui ușa biroului, să scoți telefonul din priză și să dai la o parte orice alt lucru care ți-ar putea distra atenția în alte direcții. Rezervându-ți timp doar pentru tine și Dumnezeu slujirea ta va fi influențată în mod pozitiv și tu vei fi mai bine pregătit ca să-i conduci pe alții.

Moise a fost un model pentru oamenii care îl urmau

Ietro l-a instruit pe Moise „să-i învețe pe israeliți poruncile și legile și să le arate calea care trebuie s-o urmeze și ce trebuie să facă” (Exod 18:20). Moise avea responsabilitatea de a împărtăși oamenilor ceea ce Dumnezeu îi dăduse, și el a devenit modelul lor. El ar fi putut, foarte simplu, doar să le spună oamenilor legile, dar ascultarea tinde să fie pasivă. Totuși, când arăți și oferi un model pentru ce trebuie făcut, oamenii încep să înțeleagă instrucțiunile.

Anul trecut, în cadrul unei conferințe, sute de pastori și lideri au avut ocazia să asiste la un serviciu divin al copiilor. De ce să petreacă adulții două ore la un serviciu divin al copiilor? Biserica North Point Community, unde s-a ținut conferința, are unul din cel mai inovator și vast program pentru copii din America. Timp de două ore pastorii și liderii nu doar au

auzit despre moduri eficiente de a-și extinde propria lucrare cu copiii, ci ei înșiși au experimentat programul. Au avut ocazia să se implice, să pună întrebări și să învețe prin propria experiență. Ar fi fost mult mai ușor, dacă cineva din biserică ar fi vorbit la conferință despre lucrarea cu copiii, dar am știut că această prezentare nu ar fi fost la fel de eficientă.

Oamenii tăi au nevoie de același exemplu viu de care s-au bucurat copiii lui Israel sub conducerea lui Moise. Fii un exemplu pe care ceilalți să dorească să-l urmeze. Arată-le într-un mod clar și ușor de ținut minte ce se așteaptă de la ei. Stabilește întâlniri unde să se demonstreze idei noi și per-mite-le oamenilor să se implice.

Moise și-a comunicat viziunea

Având un scop cum era Țara promisă, poate crezi că nu a mai fost necesar ca Moise să-i convingă pe oameni să îl urmeze. Însă el a trebuit să le comunice mereu oamenilor viziunea pe care i-a dat-o Dumnezeu și să le reamintească tot timpul de ce trebuiau să procedeze într-un anumit fel.

În ultima biserică pe care am păstorit-o, Skyline Wesleyan din San Diego, California, am avut un proiect de construcție și relocare în valoare de 23 milioane de dolari. Este puțin spus că biserica a întâmpinat unele greutăți în procesul de mutare într-o altă zonă. Ai auzit vreodată de prinzătoarea de țăntari cu coadă neagră din California [o pasăre de deșert asemănătoare cu rândunica de la noi; n.tr.].? Nici noi, până când s-a descoperit că această specie pe cale de dispariție trăia în locul unde doream noi să construim. Și lista provocărilor cu care s-a confruntat Biserica Skyline a început cu specii pe cale de dispariție, a continuat cu finanțarea unor săpături arheologice și cu reamplasarea unor

transformatoare de curent din regiunea respectivă. Au existat nenumărate întârzieri și costuri suplimentare. Întregul proces a durat 13 ani și în tot acest timp, conducerea de la Skyline ne-a îndreptat mereu privirile spre viziunea pe care ne-o dăduse Dumnezeu. În final, în duminica Paștelor din anul 2000, sub conducerea noului pastor, Jim Garlow, oamenii din Skyline au ajuns în țara lor promisă.

Ca lider, este nevoie să aduci mereu viziunea înaintea ochilor oamenilor. Când faci aceasta pune alături trecutul, prezentul și viitorul. Amintind trecutul, recunoști oamenii ale căror eforturi au fost extrem de importante pentru a aduce biserica în locul în care se află acum. Examinând prezentul, reamintești care sunt nevoile imediate și în ce mod sunteți binecuvântați în mod curent. Privirea îndreptată spre viitor are ca rezultat un entuziasm mai mare și o

PUȚINE BISERICI AU O ECHIPĂ DE CONDUCERE PASTORALĂ ȘI O ECHIPĂ DE CONDUCERE DIN MEMBRII EI

Pastor care nu este conducător și echipe de conducere formate din membrii ei

20%

Pastor conducător și echipe de conducere formate din membrii ei

3%

Pastor conducător și fără echipă de conducere formată din membrii bisericii

8%

Pastor care nu este conducător și fără echipă de conducere formată din membrii bisericii

68%

10 MOTIVE PENTRU A NU AVEA O ECHIPĂ DE CONDUCERE ÎN BISERICĂ:

1. Este ușor să fac totul singur.
2. Dacă ai o echipă de conducere trebuie să renunți la control.
3. Împuternicirea unei echipe reduce valoarea percepută a liderului individual.
4. S-ar putea ca echipa să aibă nevoie de mai mult timp pentru o lucrare.
5. Biserica nu a făcut niciodată lucrarea în acest fel.
6. Liderii din biserică nu au fost formați să lucreze în echipă.
7. Nu am mai văzut echipe de lideri la alte biserici.
8. Aceasta necesită o viziune clară.
9. Redefinește rolul pastorului.
10. Necesită o concepție diferită despre biserică.

speranță crescândă privitoare la împlinirea promisiunii lui Dumnezeu pentru biserica voastră. Ca lider este nevoie să găsești modalități noi de a prezenta viziunea, astfel încât oamenii să continue să fie nerăbdători să vadă împlinită lucrarea lui Dumnezeu.

Moise a avut un plan

În Exod 18:21-22, Ietro i-a prezentat lui Moise un plan: „Alege din tot poporul oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei; pune-i peste popor drept căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece. Ei să judece poporul în tot timpul; să aducă înaintea ta toate pricinile însemnate, iar pricinile cele mai mici să le judece ei înșiși. În felul acesta îți vei ușura sarcina căci o vor purta și ei împreună cu tine” (Exod 18:21-22).

Fiind liderul lucrării, știi mai bine decât oricine că singurul lucru constant este schimbarea. De câte ori nu ai început un program bun, ca apoi să descoperi altă nevoie acută? Când ai destui oameni la grupa mică de la Școala duminicală, cei de liceu au nevoie de profesor.

Fiecare lucrare are nevoi diferite, și aceste nevoi se schimbă mereu. Pentru a afla care sunt nevoile curente ale lucrării tale,

răspunde la următoarele întrebări:

- *Evaluarea nevoilor:* De ce este nevoie? Care parte din lucrare are o lacună și necesită atenție?

- *Resurse umane disponibile:* Cine sunt oamenii deja implicați în conducere și care sunt disponibili pentru a împlini o anumită nevoie?

- *Abilitățile candidaților:* Cine are darurile și talentele necesare pentru a îndeplini acest rol?

- *Atitudinea candidaților:* Cine este gata să-și asume acest rol?

- *Randamentul candidaților:* Cine rezolvă problemele?

O dată ce ai aflat răspunsurile la aceste întrebări, ești gata să treci la următorul pas.

Moise a ales și a format lideri

Exod 18:25 spune că Moise: „...a ales oameni destoinici din tot Israelul și i-a pus căpetenii peste mii, sute și zeci”.

Unul dintre oamenii pe care i-am ales ca să-i formez la Skyline, a fost Dan Reiland. Dan a devenit membru al bisericii noastre în iulie, 1982. Tocmai ieșise de pe băncile seminarului. Din clipa în care l-am întâlnit am știut că avea potențial. A urmat o vreme în care ne-am întâlnit regulat și deseori vorbeam despre modurile în care i-am putea ajuta pe oameni prin lucrarea noastră. I-am oferit lui Dan toate resursele de care avea nevoie pentru a deveni un lider

eficient: cărți, casete, conferințe la care să participe; eu însumi i-am împărtășit tot ce știam pentru a-l forma ca lider.

În următorii câțiva ani, Dan și-a dezvoltat deprinderile necesare pentru conducere și a devenit unul dintre cei mai prețioși oameni ai echipei mele. El a început prin a fi pastor practicant care venise în biserica noastră pentru un an, dar apoi a ajuns membru în consiliul de conducere și în cele din urmă pastorul meu executiv. Partea mea favorită din viața lui Dan este modul în care el a devenit un om care formează lideri. În 1987, Dan a început un program intens de mentorare cu durata de un an. Se numea „Bărbații lui Iosua” și era conceput pentru lucrarea cu bărbații din biserică. După nouă ani de conducere a acestui program, Dan a început să-i învețe pe pastorii altor biserici din întreaga țară cum să facă acest lucru. Investiția pe care o făcusem în Dan a produs rezultatele așteptate. El este un lider extraordinar al liderilor și continuă să fie unul dintre cei mai valoroși oameni ai echipei mele.

Când alegi oamenii în care să investești folosește criteriile pe care i le-a dat Ietro lui Moise – caută oameni integri, temători de Dumnezeu, oameni cu o atitudine corectă, care deja au o influență asupra celorlalți credincioși și care se raportează bine la alții.

Scopul tău este să formezi câțiva lideri, iar aceștia, la rândul lor, îi vor forma pe alții și vor lua asupra lor responsabilitățile lucrării. Investind în câțiva oameni care au calitățile descrise de Ietro, vei vedea rezultate extraordinare.

Moise le-a încredințat o parte din lucrare

După ce Moise i-a ales pe acei bărbați și i-a format, „ei judecau poporul în tot timpul” (Exod 18:26). Astfel Moise a avut mai mult timp și el nu a mai fost

obligat să se ocupe de rezolvarea tuturor disputelor dintre oameni.

A-i învăța pe oameni să slujească seamănă cu a învăța să mergi pe bicicletă. Dacă ești părinte, probabil ți-ai învățat copiii să meargă pe bicicletă. Știi, bineînțeles, că începi prin a-l sprijini pe copil din spatele scaunului. Când îi dai drumul să meargă singur, timp de câteva secunde el va merge și nu-și va da seama că nu mai este ținut. Dar la un moment dat își dă seama de asta și cade. Dar de fiecare dată când se ridică și încearcă din nou, abilitatea și încrederea în sine cresc și foarte curând va merge singur.

La fel se întâmplă și când trebuie să formezi oameni. Uneori aceștia vor cădea și atunci trebuie să-i încurajezi să se ridice și să încerce din nou. Uneori va trebui să-i duci tu un timp, dar nu poți face asta multă vreme. Oferă-i echipei tale oportunitatea să conducă singură și să formeze alți slujitori. În timp ce ei încep să-i echipeze pe alții și să conducă în diferite domenii, întâlnește-te cu ei regulat ca să-i ajuți să rămână motivați și concentrați asupra lucrării. Cât de des te întâlnești cu ei depinde de cât de:

- importantă este lucrarea;
- epuizantă este lucrarea;
- nouă este lucrarea;
- noi sunt lucrătorii;
- responsabil este lucrătorul.

Moise făcea numai ce nu puteau face ceilalți

Exod 18:26 descrie acest ultim pas. Oamenii pe care îi formase Moise judecau poporul tot timpul; aduceau înaintea lui Moise pricinile grele, iar toate pricinile mici le judecau ei înșiși. Ca lider, Moise trebuia să fie deschis și să facă față problemelor pe care ceilalți oameni din echipă nu le puteau rezolva. În ce mă privește, aceasta este cea mai puțin plăcută parte a muncii unui lider, dar poate este una dintre cele mai deosebite

EXISTĂ MOTIVE SERIOASE PENTRU A FOLOSI O ECHIPĂ DE CONDUCERE ÎN BISERICĂ

Conducerea bazată pe echipă:

1. este biblică.
2. elimină problema liderului „supererou”.
3. modelează o comunitate reală.
4. reduce stresul în rândul liderilor.
5. produce rezultate mai bune decât suma rezultatelor individuale.
6. crește puterea de inovație.
7. produce bucurie prin slujirea membrilor echipei.
8. oferă oamenilor libertatea să-și folosească darurile așa cum vrea Dumnezeu.
9. Permite o creștere numerică fără centralizare.
10. Reduce dependența bisericii de pastorul principal.

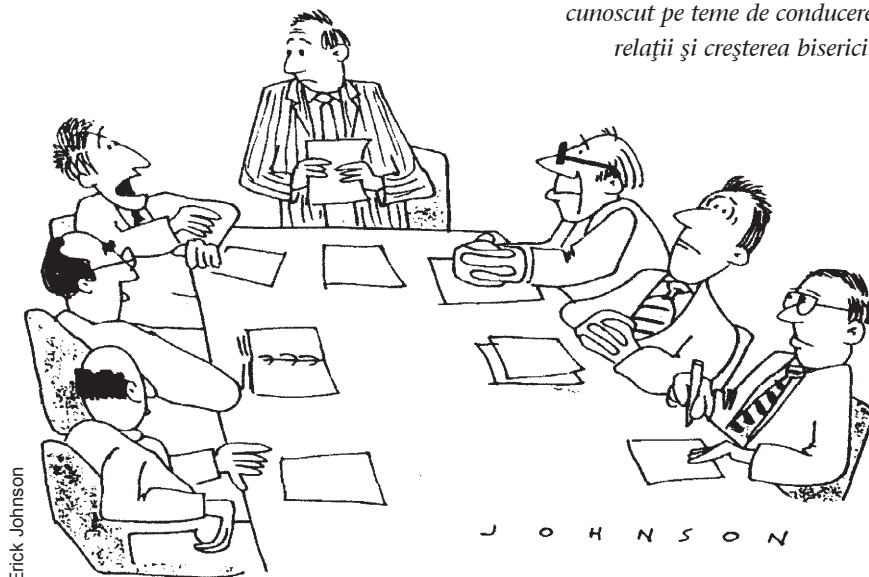
caracteristici ale liderului. Trebuie să luăm decizii pe care nimeni altcineva nu le poate sau nu este dispus să le ia. Concedierea cuiva, reducerea bugetului, mutarea organizației într-un alt loc sunt doar câteva decizii importante pe care un lider trebuie să le ia. Ca lider, ești responsabil de lucrare în ansamblul ei.

Una dintre maximele mele preferate referitoare la deciziile dificile este cea a lui Peter Drucker: „Când vezi o afacere prosperă, înseamnă că odată cineva a luat o decizie curajoasă”. Același lucru este valabil și în slujirea creștină. Liderii iau decizii de care beneficiază organizația. Ei iau deciziile pe

care nimeni altcineva nu le poate lua și, de obicei, ei au cel mai mare impact.

Rezultatul schimbării concepției lui Moise despre conducere este că el a fost întărit, iar poporul a dobândit pacea. Tot așa, o dată ce ai format un grup de lideri, iar aceștia investesc în alții începe un ciclu și oportunitățile lucrării tale se vor lărgi. Poate părea ceva copleșitor, dar dacă a dat rezultate în cazul lui Moise și a milioane de oameni împotriviți pe care i-a condus prin pustie, va da rezultate și în biserica ta.

John C. Maxwell, D.Min., este fondatorul lui INJOY, Inc. și EQUIP, Atlanta, Georgia, SUA. Este un vorbitor foarte cunoscut pe teme de conducere, relații și creșterea bisericii.

© 2002 Erick Johnson

„Să ne delegi nouă munca?
Pastore, care-i problema? Nu-ți mai place slujba ta?”

Conducerea eficientă – sub ungera Duhului Sfânt

DE NANCIE CARMICHAEL

„Cel mai bun mod de a sluji este să-ți păstrezi inima zdrobită și sinceră înaintea lui Dumnezeu, știind cât de mare nevoie ai de El. Atunci El te va folosi“.

Este foarte greu să conduci în societatea noastră împărțită și împovărată de probleme. Viața este plină de conflicte. Uneori provocările par a fi prea mari și sunt tentată să renunț la ceea ce fac și să mă apuc de grădinărit. Apoi văd răsplătirile: oameni care Îl găsesc pe Isus, căsătorii și familii restaurate, Cuvântul lui Dumnezeu care are un impact extraordinar – și atunci îmi dau seama că nimic nu este mai satisfăcător decât a fi implicat în lucrare.

Recent am pierdut două prietene: pe Sen Rose, fostă lideră în lucrarea cu femeile din Oregon și Mattie Ann Collier-Spears din Portland, Oregon, care a fost o muziciană talentată, foarte implicată în biserica ei, în comunitate și în lucrarea cu femeile din închisoare. Atât Sen cât și Mattie Ann au avut cancer la pancreas și ficat (toate trei am fost implicate într-o lucrare de evanghelizare).

Este greu de înțeles de ce se întâmplă astfel de lucruri și simt foarte acut pierderea lor – nu doar pentru că am fost prietene, ci pentru că au fost lideri curajoși, cu viziune și aveau o inimă plină de compasiune. În viețile lor am văzut demonstrată conducerea eficientă, acel fel de conducere care schimbă lucrurile în lumea noastră.

Conducerea eficientă, sub ungera Duhului Sfânt, are câteva ingrediente-cheie.

UN LIDER EFICIENT ESTE SUPUS DOMNULUI

Iosua a primit toată călăuzirea din partea lui Dumnezeu (Iosua 1:2-9). „Nu ți-am dat Eu porunca aceasta: «Întărește-te și îmbărbătează-te? Nu te

însăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău este cu tine în tot ce vei face!»“ (v.9). Dacă suntem chemați de Cel Atotputernic atunci El ne va echipa (1 Tesaloniceni 5:24).

Este absolut esențial să auzim ce ne spune Dumnezeu, nouă personal. El lucrează cu noi într-un mod unic și ne cunoaște în mod absolut. Singurul mod în care putem să-I auzim vocea este să petrecem timp citind Cuvântul Său și pe genunchi, nu doar mijlocind pentru alții, ci și pentru noi – ca să știm că El este Domnul vieților noastre în toate aspectele.

UN LIDER EFICIENT NU ESTE AMENINȚAT DE LIDERII ANTERIORI

După moartea lui Moise, Iosua a călcat pe urmele sale. O conducere bună zidește pe lucrarea evlavioasă a celor care au slujit înainte și merge mai departe. Ce te împiedică să începi din locul în care te afli și să construiești pe succesele altora?

Deseori, când îți pune pentru prima dată coiful pe cap, liderul este tentat să ia totul de la început, să-și pună în aplicare propriile planuri. Cu toate acestea, construind pe lucrarea biblică, solidă, care Îl are pe Hristos în centrul ei, a celui după care urmăm, avem posibilitatea să facem pași mari în credință și să ne îndreptăm spre lucruri mai mărețe (Deuteronom 30, 31).

UN LIDER EFICIENT ARE VIZIUNE ȘI ȘTIE CUM S-O COMUNICE CELORLĂȚI

După ce petrecem timp cu Dumnezeu – aceasta este o prioritate – El ne poate lărgi viziunea și ne ajută să visăm noi

visuri împreună cu El. Eu am urmărit îndeplinirea unor viziuni pe care nu ar fi trebuit să o urmăresc; ele nu erau ale mele. Când soțul meu a devenit pastor al unei biserici, am aflat că soția fostului pastor, o femeie cu multe daruri, a dezvoltat o lucrare de evanghelizare a femeilor din comunitate. Neașteptând ca Dumnezeu să-mi spună dacă acea lucrare era pentru mine sau nu, m-am implicat și am continuat să slujesc în locul ei.

Sub conducerea mea, lucrarea aceea de evanghelizare aproape a eșuat. Dezolată, am simțit că nu sunt în stare de nimic și m-am tot întrebat unde am greșit. Mai târziu a trebuit să recunosc că a continua lucrarea ei a fost ceva artificial și forțat pentru mine. Nu aceasta era viziunea pe care Dumnezeu o avea pentru mine. Am făcut totul doar pentru că mi s-a părut că era o idee bună. Și, pentru că aceasta a dat rezultate în cazul ei am crezut că ceilalți așteptau ca eu să fac aceeași lucrare.

Smerită, am început un studiu biblic cu două femei din biserică și, spre surprinderea mea, a mers bine și chiar a devenit o lucrare de succes a bisericii. Studiile biblice pe care le-am început s-au bazat pe lucrarea de evanghelizare a celei care a slujit acolo înaintea mea, iar lucrarea a mers mai departe.

UN LIDER EFICIENT ÎȘI CUNOAȘTE SLĂBICIUNILE ȘI NATURA UMANĂ

Cu puțin timp înainte de moartea lui Mattie Ann, am vorbit cu ea la telefon și i-am împărtășit câteva dintre problemele cu care mă confruntam și de care mă simțeam copleșită, ca de obicei.

„Bineînțeles că tu nu le poți face față“, a spus ea. „Cel mai bun mod de a sluji este să-ți păstrezi inima zdrobită și sinceră înaintea lui Dumnezeu, știind cât de mare nevoie ai de El. Atunci El te va folosi“.

Am notat ce mi-a spus și apoi am scris cuvintele ei în Biblia mea sub Psalmul 51. În timp ce slujesc în Numele Lui, mă rog tot timpul să am o inimă zdrobită și sinceră înaintea lui Dumnezeu. Sfatul simplu al lui Mattie Annie mi-a revoluționat concepția despre cum trebuie abordată slujirea – am trecut de la o poziție orientată spre putere la un loc al slăbiciunii, știind că puterea mea este în Dumnezeu.

Cu câteva luni înainte ca Gen să moară, m-a rugat să vorbesc femeilor implicate în lucrare din regiunea ei. După ce a murit ea, am vorbit la o conferință pe care o ținea ea de obicei. Am folosit Biblia ei, și acolo am găsit o notă de-a ei: „Deseori cele mai extraordinare daruri pe care le are Dumnezeu pentru noi sunt deghizate – învelite în probleme, necazuri și suferințe“. Gen și-a înțeles clar durerile și necazurile, dar cunoscându-și natura omenească, ea a privit continuu spre Domnul ei Înviat și spre puterea Lui incredibilă.

UN LIDER EFICIENT SE HRĂNEȘTE

Cu o noapte înainte ca Iosua să-și conducă armata dincolo de Iordan spre marea victorie, el s-a dus la căpeteniile oștirii poporului și le-a zis: „Pregătiți-vă merinde“ (Iosua 1:11).

De obicei, femeile sunt foarte pricepute când este vorba să îngrijească de alții, dar nu prea au grijă de ele însele. Unii trăiesc cu

ideea că nu este spiritual să faci lucruri bune pentru persoana lor. Dacă Isus a avut nevoie să meargă frecvent singur în munți sau pe malul mării ca să asculte în liniște vocea Tatălui Său, cu cât mai mult avem noi nevoie de un astfel de timp liniștit.

Acum trei ani am fost foarte bolnavă. Era o boală cronică și am avut parte de multă durere. Doctorul mi-a spus: „Ești bolnavă pentru că există mult stres în viața ta.“

M-am gândit: *Ce este greșit? Cum se poate ca eu, o urmașă a lui Hristos, (al cărei jug n-ar trebui să fie greu și a cărei sarcină ar trebui să fie ușoară) sunt atât de stresată în viață încât m-am îmbolnăvit așa grav?*

După câteva luni de evaluare sinceră, mi-am dat seama că viața mea era foarte dezechilibrată. Nu mă hrăneam deloc. Petrecusem timp pe genunchi, studiasem Biblia, dar nu m-am ocupat deloc de trupul meu, de emoțiile mele, de mintea mea. Nu m-am ocupat de echilibrul de care avea nevoie trupul meu. (Poate că uneori grădinaritul este o idee bună).

Am învățat din proprie experiență că este important să-mi asum responsabilitatea propriilor nevoi. Dacă vreau să dau altora ceva, trebuia să am ce să dau. „Biruința este a Domnului“, dar Cuvântul Său ne învață că trebuie să ne pregătim și noi.

UN LIDER EFICIENT VEDE GLORIA EXTRAORDINARĂ A DOMNULUI

Iacov a spus: „Cu adevărat Domnul este în locul acesta și eu n-am știut... Cât de înfricoșat este locul acesta!“ (Genesa 28:16,17). Sub

[\[Continuare în pagina 28\]](#)

iii lui Isahar

(1 Cronici 12:32)

DE STANLEY M. HORTON

Fiii lui

Isahar . . .

înțelegeau

vremurile

și știau

ce trebuia

să facă

Israel...

În primii șapte ani și jumătate ai domniei sale, David a fost împărat doar al unei seminții din Israel, și anume, al seminției lui Iuda. După moartea lui Mefiboșet, fiul împăratului Saul, bărbați destoinici din toate semințiile au venit la Hebron, hotărâți să-l facă pe David împărat peste tot Israelul. În cartea 1 Cronici găsim o listă a acestora și chiar unele dintre faptele lor de vitejie. Însă, când vine vorba despre fiii lui Isahar, ni se atrage atenția în mod special că aceștia erau bărbați „care se pricepeau în înțelegerea vremurilor și știau ce trebuia să facă Israel”.

ÎNȚELEGEREA VREMURILOR

Cuvântul „înțelegere” reprezintă două cuvinte din ebraică. Primul, *yodh'ey*, „cei ce cunosc despre”, indică o cunoaștere personală, prin experiență. Acesta implică o înțelegere mai adâncă, o conștientă pătrunzătoare, discernământ sau competență. Al doilea, *binah*, „înțelegere, pătrundere, discernământ”, pune accentul pe capacitatea lor de înțelegere. Când Îl preamărește pe Dumnezeu, pentru că El „dă înțelepciune înțelepților și pricepere celor pricepuți [celor care știu să înțeleagă]” (Daniel 2:21), Daniel folosește cuvântul înrudit din aramaică.

Ce au înțeles fiii lui Isahar? Cuvântul „vremuri”, la plural, arată că au înțeles timpul potrivit când se vor întâmpla în mod natural lucrurile. De asemenea, au înțeles când era timpul potrivit pentru ca anumite evenimente să aibă loc. De exemplu, erau în stare să interpreteze Cuvântul scris al lui Dumnezeu, recunoscând semnificația evenimentelor trecute și aplicând lecțiile respective la prezent și viitor. În acest caz, în mod

specific ei au recunoscut că acesta era timpul hotărât de Dumnezeu ca David să devină împărat peste cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Ei au fost în stare să înțeleagă și ce intenționa Dumnezeu să facă, iar această înțelegere era un ajutor minunat pentru întemeierea împărăției. David avea nevoie de astfel de bărbați într-un asemenea moment critic din istoria poporului Israel. Saul nu a reușit să întemeieze împărăția. Fiii lui Isahar, datorită experienței, înțelegerii, cunoștinței și intuiției lor, vor avea grijă ca David să nu eșueze în această consolidare a împărăției.

Singurul pasaj unde mai sunt menționați bărbați care înțelegeau vremurile este Estera 1:13. După ce împărăteasa Vasti a refuzat să-și arate frumusețea la ospățul împăratului Ahașveroș, acesta s-a supărat foarte tare. Dar împăratul a avut suficientă stăpânire de sine și nu a făcut nimic până nu și-a chemat înțelepții, care nu numai cunoșteau vremurile, dar erau și experți în lege și drept. Ei i-au dat sfatul ce a condus la alegerea Esterei și la salvarea iudeilor de la exterminare în timpul Imperiului Persan. Deși înțelegerea de care au dat dovadă acești înțelepți se datora experienței și instruirii lor, cartea Estera, considerată ca întreg, arată cu siguranță intervenția lui Dumnezeu în desfășurarea evenimentelor.

ÎNȚELEGEREA VREMURILOR ÎN SCRIPTURĂ

Citind și studiind Biblia, descoperim că au existat și alții oameni „care înțelegeau vremurile și știau ce trebuie să facă Israel”, chiar dacă nu este folosită această expresie.

Dumnezeu l-a trecut pe Moise în primii 80 de ani din viața sa prin multe experiențe, pentru a-l pregăti ca să-l

conducă pe poporul Său. El a „învățat toată înțelepciunea și era puternic în cuvinte și în fapte” (Fapte 7:22). Dar după 40 de ani petrecuți în pustie Moise și-a pierdut mândria și siguranța. Atunci Dumnezeu l-a învățat să se încreadă în El și și-a pus Duhul Său peste Moise. Chiar și așa, Moise a ajuns descurajat din cauza poverii nemulțumirilor poporului. Așa că Domnul a luat din Duhul care era peste Moise și l-a pus peste 70 de bătrâni care începând de atunci l-au ajutat să poarte acea povară. Deoarece erau bătrâni, aceștia erau oameni cu experiență, dar și ei aveau nevoie de Duhul Sfânt pentru a „înțelege vremurile și a ști ce trebuia să facă Israel”.

Iosua, de asemenea, a învățat prin experiență. De exemplu, când a plecat la luptă împotriva amaleciților, Moise s-au urcat pe un deal cu toiagul lui Dumnezeu în mână. Cât timp mâinile lui Moise cu toiagul erau ridicate, era mai tare Israel și Iosua, dar când își lăsa mâinile jos, era mai tare Amalec. Prin urmare, Aaron și Hur l-au așezat pe Moise pe o piatră, iar ei îi țineau mâinile ridicate, „unul deoparte și altul de alta”. Apoi Domnul l-a instruit pe Moise să înregistreze această biruință ca o aducere aminte și să-l asigure pe Iosua de victoria permanentă (Exod 17:9-14). Cu toate acestea, Iosua avea nevoie de ceva mai mult decât aceste experiențe. Domnul i-a spus lui Moise să-și pună mâinile peste Iosua și să-l declare succesor al său – pentru că Iosua era un „bărbat în care este Duhul Meu [al Domnului]” (Numeri 27:18).

Când Iosua a devenit conducătorul lui Israel, Domnul i-a mai spus că trebuie să fie tare, curajos, să asculte de legea Domnului (Cuvântul scris) și să cugete asupra ei zi și noapte.

Uneori Iosua a eșuat. Misiunea lui era de a cuceri Țara promisă și de a-i alunga din ea pe canaaniții

păgâni. El a urmat instrucțiunile Domnului pentru a cuceri Ierihonul, dar inițial a fost înfrânt la Ai, pentru că în tabără a existat păcat și el nu a căutat sfatul Domnului. Mai târziu, el a făcut un legământ cu oamenii lui Gabaon, care l-au înșelat, purtând încălțăminte și haine vechi și având în traiste pâine veche și mucegăită. În loc să ceară înțelepciune de la Domnul, Iosua a făcut ceea ce ne-a avertizat mai târziu Solomon să nu facem. El s-a încrezut în propria-i înțelegere (Proverbe 3:5), bazată pe aparențe. Cu toate acestea, Dumnezeu a avut milă de el și i-a dat multe victorii. El a învățat să depindă de Domnul, de Duhul Domnului și de Cuvânt. Cuvintele sale de rămas bun din Iosua, capitolele 23 și 24, ne arată că la sfârșitul vieții sale el a înțeles vremurile și știa ce trebuie să facă Israel.

Din nefericire, după ce a murit Iosua și bătrânii care au fost cu el, s-a ridicat o nouă generație care nu-l cunoștea „pe Domnul și nici ce a făcut El pentru Israel” (Judecători 2:10). Aceasta nu înseamnă că ei nu auziseră niciodată de Domnul sau de minunile extraordinare făcute în Egipt, la Marea Roșie, în pustie și în timpul cuceririi Canaanului de către Iosua. Ei nu-l cunoșteau pe Domnul în experiențele lor personale și niciodată nu au pășit prin credință pentru a experimenta ei înșiși minuni. Nici unul dintre ei nu „a înțeles vremurile și nu știa ce trebuia să facă Israel”.

De asemenea, se pare că nici unul nu a căutat pricepere sau înțelepciune așa cum ne spun că trebuie să facem și Solomon în Vechiul Testament (Proverbe 4:5,7) și Iacov în Noul Testament (Iacov 1:5). Rezultatul a fost un ciclu repetat de evenimente în care oamenii se îndepărtau de adevărul Dumnezeu și păcătuiau, sufereau înfrângerii, apoi cu părere de rău strigau către Domnul, iar El le

trimitea câte un judecător care să-i salveze. Dar ei slujeau Domnului numai atâta timp cât trăia judecătorul. Apoi următoarea generație trebuia să învețe iarăși aceeași lecție.

În zilele dinaintea întemeierii împărăției de către David, Dumnezeu a fost credincios și le-a trimis judecători care „înțelegeau vremurile și știa ce trebuia să facă Israel”. De-a lungul istoriei lui Israel și a lui Iuda, Dumnezeu a trimis proroci care au avertizat poporul și l-au îndrumat pentru că Domnul le-a dat pricepere nu numai pentru înțelegerea vremurilor în care au trăit ei, ci și pentru înțelegerea planului pe care Dumnezeu avea să-l ducă la îndeplinire în viitor.

În Noul Testament, Isus ne-a dat multe învățături, care sunt importante pentru noi, dacă vrem să înțelegem vremurile. De asemenea, Duhul Sfânt le-a dat apostolilor și scriitorilor Noului Testament, același fel de înțelegere pe care Dumnezeu a dat-o prorocilor Vechiului Testament și chiar mai multă.

ÎNȚELEGEREA VREMURILOR ASTĂZI

În zilele noastre, avem nevoie de bărbați hotărâți și femei hotărâte, care să urmeze exemplele celor care au căutat pe Domnul și au ajuns să înțeleagă vremurile, ca să știe pe ce cale să-l îndrume pe poporul lui Dumnezeu. Putem face asta studiind Cuvântul lui Dumnezeu (în întregime, nu doar părți din el) și căutând călăuzirea Duhului Sfânt. El ne va trece prin experiențe care vor face din noi asemenea lideri.

Stanley M. Horton, Th.D., este profesor emerit la Seminarul Teologic al lui Assemblies of God, și fost coordonator de proiect pentru manualele de teologie pentecostală, Springfield, Missouri, SUA.

[Continuare din pagina 25]

stelele ce străluceau, în locul acela singuratic și izolat, Iacov a descoperit că Dumnezeu este extraordinar, înfricoșător.

Cu puțin timp înainte de moartea ei, Mattie Ann mi-a spus: „Acum este rândul Domnului! Doctorii mi-au spus că au făcut tot ce au putut pentru mine. Așa că acum sunt în mâinile Sale“. Oricât de înfricoșătoare ar fi locurile prin care trecem, mâna Domnului este un loc bun în care să fim.

Moise l-a condus pe poporul Israel afară din Egipt și într-o mare victorie la Marea Roșie. Pe vârful muntelui, singur cu Dumnezeu, el a primit Cele zece porunci. Cu toate acestea, când a coborât de pe munte, a fost uluit când a văzut poporul închinându-se înaintea unui vițel de aur. Rugăciunea lui a fost: „Dacă nu mergi Tu cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici. Cum se va ști că am căpătat trecere înaintea Ta, eu și poporul Tău? Oare nu când vei merge Tu cu noi și când prin aceasta vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele de pe fața pământului?“ (Exod 33:15,16). Domnul l-a ascuns pe Moise în crăpătura unei stânci și, după ce a văzut slava Domnului trecând pe lângă el, Moise a putut merge mai departe.

Momente de descurajare apar și în viața celor ce conduc lucrarea. Uneori întâlnim situații imposibile, facem tot ce ne stă în putință și totuși nu rezolvăm nimic. În acele clipe ne putem identifica cu Moise: „Doamne, dacă nu ne arăți slava Ta nu mai putem face nici un pas!“ Dumnezeu este credincios și, atâta timp cât stăm în prezența Lui, gloria Sa va străluci și peste noi (2 Corinteni 3:18).

UN LIDER ÎȘI ADUCE AMINTE DE CE CONDUCE

De ce acționăm într-un anumit mod? Deseori lucrurile care ne motivează, marile întrebări ale vieților noastre sunt ca și căutarea curcubeelor. Sunt asemenea unor iluzii care se evaporă înaintea ochilor noștri în timp ce ne apropiem de ele. Vrem să fim iubite, importante, să facem schimbări pentru Domnul. Uneori motivele noastre se amestecă: facem unele lucruri pentru a fi iubite și facem alte lucruri pentru că iubim.

Noi facem enorm de mult pentru a găsi dragostea: ne căsătorim cu persoana potrivită, ne implicăm în lucrare, ne formulăm doctrinele foarte clar, participăm la seminarii și citim cărți despre cum trebuie să iubim. Cu toate acestea, dragoste cu sila nu se poate. Este ca și înflorirea unui trandafir frumos. Dumnezeu plan-

tează sămânța dragostei și ne încurajează: „Învățați de la Mine“. Dragostea se realizează în procesul învățării de a fi ca El. Când sunt prinsă cu totul în lucrarea pe care o fac, aștept rezultate: plata datorată pentru serviciul făcut“. Dragostea reală este un produs al relației: „În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme, n-a ajuns desăvârșit în dragoste. Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi“ (1 Ioan 4:18,19).

Trebuie să înțelegem că datoria a fost plătită. Dumnezeu a spus: „Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea!“ (Jeremia 31:3). Mă surprind argumentând cu mine însumi: „Trebuie să învăț să accept dragostea lui Hristos ca să pot iubi la rândul meu“. Cu toate acestea, în timp ce studiez Cuvântul Său, El îmi spune în nenumărate moduri: „Nu asta este calea dragostei. Tu nu accepți această dragoste pentru a lucra mai mult. Trebuie pur și simplu să accepți această dragoste. În timp ce rămâi în Viță vei aduce rod – din umilință, recunoștință și plinătate“. Așa se naște compasiunea: dragostea experimentată, care caută să transmită altora această dragoste. „Pentru că dragostea lui Hristos ne strânge“ (2 Corinteni 5:14). ☞

REDESCOPERIREA CONDUCERII SLUJITOARE

[Continuare din pagina 7]

interpreta pentru lume viața comunității. Împreună, liderii și cei care îi urmează găsesc într-o atmosferă de rugăciune idei și strategii care ajută biserica locală să slujească celor nevoiași din jurul lor.

Chemarea liderilor la slujire are rădăcini adânci în una dintre lucrările finale pe care Isus le-a făcut pentru ucenicii Săi. Cu câteva ore înainte de răstignirea Sa

(Ioan 13), Isus a spălat picioarele ucenicilor Săi (lucrarea unui slujitor). Acest eveniment a reflectat adevărata dimensiune a dragostei Sale pentru ei. Acest gest de slujire a pecetluit înțelesul dragostei și slujirii creștine în mintea ucenicilor. Ceea ce au experimentat ei a fost o chemare la slujirea altora. A fost un exemplu pentru ei și pentru cei ce calcă pe urmele lor. Slujirea nu este doar un alt mod de a

conduce, ci este conducerea în conformitate cu principiile lui Isus. Și aceasta trebuie luată în seamă! ☞

Howard Young a fost președinte al Trinity Bible College, Ellendale, Dakota de Nord, SUA. El este pastorul principal al bisericii Evangel Assembly of God, Milwaukee, Wisconsin, SUA.

Valoarea unei echipe

Un proverb chinezesc afirmă: „În spatele unui om mare se află întotdeauna mai mulți oameni mari.” Adevărul este că munca în echipă este esența marilor realizări. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem nu este dacă echipa are valoare sau nu, ci dacă noi recunoaștem acest fapt și devenim membri mai buni ai echipei. De aceea, afirm cu tărie că un singur om este prea puțin pentru a atinge măreția. Nu poți face nimic cu adevărat valoros de unul singur. Aceasta este legea semnificației.

Te provoc să te gândești la un singur act cu o semnificație reală din istoria omenirii, care să fi fost făcut de o singură ființă umană. Indiferent de persoana pe care ai numi-o, vei descoperi că a fost împlinită și o echipă de oameni. De aceea a spus președintele Lyndon Johnson: „Nu există probleme pe care să nu le putem rezolva împreună și sunt foarte puține cele pe care le putem rezolva singuri.”

C. Gene Wilkes, în cartea sa intitulată *Jesus on Leadership [Isus despre conducere]*, a descoperit că puterea echipelor este evidentă nu numai în lumea afacerilor moderne din zilele noastre, ci aceasta are și o istorie îndelungată, care este evidentă până în timpurile biblice. Wilkes afirmă cu putere:

- Echipele implică mai mulți oameni și pun la dispoziție mai multe resurse, mai multe idei și mai multă energie decât ar putea aduce cu sine un singur individ.
- Echipele maximizează potențialul unui lider și îi minimizează slăbiciunile. Punctele tari și slăbiciunile sunt mult mai evidente în cazul indivizilor.
- Echipele oferă mai multe perspective referitoare la mobilitatea în care poate fi împlinită o nevoie sau cum poate fi atins un scop, concepând astfel mai multe alternative pentru fiecare situație. Rareori înțelegerea individuală este tot atât de cuprinzătoare ca aceea a unei echipe atunci când aceasta abordează o problemă.
- Echipele împărtășesc meritele pentru victorii și își însușesc răspunderile pentru pierderi. Aceasta duce la o serenitate adevărată și la o comunitate autentică.
- Echipele au grijă ca liderii să urmărească atingerea scopului stabilit, în timp ce indivizii care nu au relații cu alți oameni pot schimba scopul fără să dea socoteală la nimeni.
- Echipele pot face pur și simplu mai mult decât un individ.

Dacă dorești să-ți atingi potențialul sau lupii să atingi ceea ce pare imposibil - cum ar fi convingerea mesajului tău la 2.000 de ani după ce tu nu vei mai fi - trebuie să devii membru al unei echipe. S-ar putea ca afirmăția următoare să fi devenit un clișeu, dar tot este adevărată: Indivizii participă la joc, dar echipele sunt cele care câștigă campionatele.

-John C. Maxwell, D. Min., Atlanta, Georgia, SUA. Acest pasaj a fost preluat din cartea sa, *Cele 17 legi indiscutabile ale muncii în echipă*, Editura Life Publishers, Oradea, 2002.
Folosit cu permisiune. Materialul din cartea lui C. Gene Wilkes, *Jesus on Leadership*, este folosit cu permisiune de la Tyndale House Publishers.